59-384

Akbaba

Boş zamanları değerlendirme cemiyeti kuruldu. - Gazeteler -

— Maşallah, siz boş zamanlarınızı iyi değerlendirmişsiniz!

Ümitlerinizi büyük imkânlara bağlayınız...

tasarruflarınız için en zengin ikramiye plânından faydalanınız

CEM'AN 4 MİLYON LİRA

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON

her 150 liraya 1 kur'a numarası

24 AĞUSTOSTA:

6 Apartman Dairesi
ve 260.000 lira

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 384 C. : 15 23 TEMMUZ 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İKİNCİ DİLEKÇE

SAYIN Başvekilimiz,

Benim polisim yok, benim jandarmam yok, benim millî emniyetim yok. Ama kalbimin gözü görüyor, kalbimin kulağı duyuyor, kalbimin antenleri bana haber veriyor: İçimizde düşman var!

Bu göz, bu kulak, bu anten, otuz altı yıldır beni aldatmadı. Otuz altı yıldır yolum çölleştikçe onun sesini dinledim. O bana önder oldu görünmeyen eliyle o beni kolumdan tuttu, iyiye, doğruya, güzele doğru o yürüttü beni.

Bugün de içimde onun halka halka genişleyen sesini duyuyorum. Ağlıyor, hıçkırıyor, yalvarıyor âdeta:

— «İçinizde düşman var.. İçinizde düşman vaaar... İçinizde düşman vaaarrr!»

Bu düşman yeni değildir sayın Menderes, bu düşman otuz yıldır içimizde!

Bu düşman, önce nasırlı bir el oldu, cami duvarlarına, fabrika kapılarına, yük vagonlarına orak çekiç çizdi.

Sonra, bir sanatkâr el oldu, şiir yazdı, resim çizdi ve... Alınlara damga vurdu: Türk şairi Mehmet Emin'in mübarek alnına, Namık Kemal'in yeleli alnına!...

Bu el, Beyoğlu'nun ana caddesinde, Gazeteciler Derneğinde sergi açtı, resim sergisi... Ne resmi mi?... Dağ değil, deniz değil, kadın değil, işçi resmi!... Salonun dört duvarında bize benzemiyen, bizim olmayan yumruk yumruk kafalar dizildi!... Budak deliği gözlerle bakan sert, acı, gazap dolu kafalar!

Bu el ne olmadı ki?... Bu el, yarınların kaderini avucuna aldı: Okuma kitaplarından vatan sevgisi, millet duygusu, Tanrı korkusu, büyük, güzel, övünecek nemiz varsa söktü, attı. Fikir ve sanat alanımızı bir değerler harabesine çevirdi!

İnanacak, dayanacak, tutunacak tek kuvvet, tek kıymet bırakmak istemiyordu bu el. Otuz yıl, devletçe, milletçe, kültürce, sanatça bu elin oyununa geldik biz.

O, kitap oldu, dergi oldu, gazete oldu. Ama hiçbir zaman bugünkü kadar cesur, bugünkü kadar pervasız, bugünkü kadar korkunç olmadı.

Dokuz yüz kırk altıdan beri artık politika meydanında görüyoruz onu: Söz oluyor, yazı oluyor, çizgi oluyor ve her yerde ve her devirde yalnız, yalnız, yalnız iktidarın karşısına dikiliyor!

Dün, Halk Partisinin karşısındaydı o, bugün Demokrat Partinin...

O, her iktidarın karşısında ıstırabın bayrağı, hoşnutsuzluğun çığlığı, kargaşalığın elebaşısıdır!

Onun bir tek isteği var: İktidarları iktidarsız bırakmak!

Onlar, bir gece, yalnız bir gece, otuz yıldır sayıkladıkları rüyayı gördüler: 6 - 7 Eylûl gecesi!

Ama heveslerine, arzularına, şehvetlerine kanamadılar: Sokaklarda köpüren öfke, İstanbul sınırlarından dışarı taşmadı, bütün yurt içinde, kör ve kaba kuvveti gazaba getirip ev, tarla, okul, dükkân, fabrika, ne varsa alaşağı ettiremedi!

Dün sayın iktidara şişe atan oydu, bugün sevgili muhalefete taş atan odur!

O, ne şu partinin düşmanıdır, ne bu partinin. Yalnız, yalnız, yalnız nizamın düşmanı, huzurun düşmanı, sevginin düşmanı, saygının düşmanıdır o!

Benim bildiklerim bu kadar değil sayın Başvekilimiz, ama yazabildiklerim bu kadar... Bu kadarı bile haritaya baktıktan sonra uykularımızı kaçıracak kadar korkunç değil mi acaba?...

Düşünüyorum: Bizi, selâmete götürecek bir yol, bir tek yol var. Bu, ne Boğaz yoludur, ne Sahil yolu!... Bu sadece, millî birlik, millî beraberlik yoludur.

Bu yolda, iki partinin, yanyana, kolkola yürümesi için büyük fedakârlıklara lüzum yok. Millî bayramlarda, millî törenlerde liderler birbirlerinin göğüslerine baksınlar, yeter: Bir insan değil, bir aile şerefi olan o istiklâl madalyalarını, siz, içli dışlı düşmanlara karşı yanyana döğüşerek aldınız. E, bugün o tehlike yok mu?... Ne yoku?... Bugünün tehlikeleri daha büyük, daha geniş, daha korkunç değil mi sayın Menderes?

Bu satırlar, bir gönül çığlığıdır. Balkan Harbini, Birinci Dünya Harbini, İkinci Dünya Harbini, İstiklâl Harbini ve Şark isyanını, Menemen isyanını, altı yedi Eylûlü görmüş bir yazarın gönül çığlığı!

Elbet yalnız size değil, yeni Türk Devletinin temelinden çatısına kadar baş yapıcılarından biri olan sayın muhalefet liderine de sesleniyorum. Ama önce size... Çünkü siz iktidarsınız ve siz, kalbi zekâsı kadar ışıklı, zekâsı kalbi kadar duygulu en güzel insanımızsınız Adnan beyefendi.

Yusuf Ziya ORTAÇ

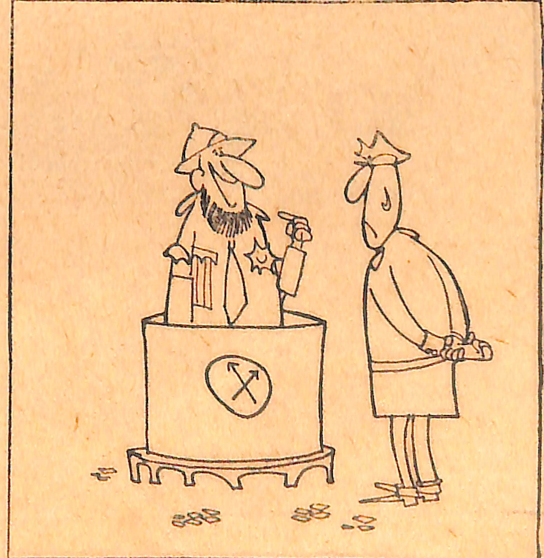
Emniyet mensuplarına bazı bıyık şekilleri yasak edildi. (Gazeteler)

— Senin bıyıklarını biraz kırpacağım, üç santim fazla!...

— Ne olur komser bey, şu taraf için üç gün daha müsaade edin

— Yooo komiser bey, palabıyık yasak ama, balta sakal değil!..

BİR VARMIŞ - BİR YOKMUŞ:

Cenap ŞEHABETTİN

Yusuf Ziya Ortaç

CENAP Şahabettin'i önce Servet-i Fünun sayfalarında mısra mısra tanıdım, mısra mısra sevdim. O, Edebiyat-ı Cedide Mektebinde, Fikret ve Halit Ziya olmıyan tek adamdı.

Bugün, hayallerine, teşbihlerine biraz gülümsediğimiz «Elhân-ı şita» manzumesi Türk şiirinin o güne kadar duymadığı bir musikidir:

Ey uçarken düşüp ölen kelebek,
Bir beyaz rişe-i cenâh-ı melek!

Bu iki mısradaki, uçarken düşüp ölen kelebek, bu meleklerin kanadlarından dökülen beyaz tüy nedir, biliyor musunuz?... Kar!

Sonra, elimize bir başka hazine geçti: Yakazât-ı leyliyle... Cenap:

Tâ uzaklarda işte bir piyano,
Tâze parmakların temasiyle
İnliyor bir hazan havâsiyle...
Dinle ey yârim işte ağlayan o!

Mısralariyle bir hayal tablosu çiziyordu. Türk şiirine, o güne kadar ney, tanbur, hattâ Fikret'in kalemiyle ut girmişti ama, piyano girmemişti. Cenap Şahabettin'in kaleminde bu kelime bir kafiye olmuştu. Hem de «ağlayan o» ile yepyeni bir kafiye:

«...................... piyano,
«...................... ağlayan o!»

Cenap'ın kendi sanat çağını aşan bu harikulâde şiirinde şu mısralar da vardır:

Tellerin lâhn-i inkisariyle
Hangi metrûke böyle eğleniyor?
Hangi matem bu sesle söyleniyor?

Türk şiirinde bu, yeni bir duygu, yeni bir tad, yeni bir söyleyişti. Cenap, Tevfik Fikret'le beraber, ama ondan ayrı bir yenidir. Yine Cenap, Halit Ziya ile beraber, ama yine ondan ayrı bir başkadır.

Bir kadından geçince diğerine
Zan ederdim ki aşkı bulmuştum!
Usanıp buseden, kadın yerine
Maraz-ı aşka âşık olmuştum!

Bu dört mısradaki ayrı lezzeti bütün Türk edebiyatında bulamayız.

Benim ağzım senin, seninki benim,
Çifte buseyle yek dehan olduk!

Diyor Cenap. Bu iki mısradaki şehvet de başka şairimizde yoktur. Çapkın Nedim'de bile!

Bu karanlıkta sevgilim, ikimiz,
Bir siyah gözde çifte yaş gibiyiz!

Yahya Kemal, Cenap'ın bu teşbihi ile alay ederdi. Haksızdı alayında. Şiir, mutlaka ve yalnız bir gönül coşkunluğu mudur? Biraz resim, biraz musiki ve biraz da hünerdir elbet.

Cenap Şahabettin'i Birinci Dünya Savaşının ilk günlerinde ilk defa İctihat Evinde gördüm ve görür görmez tanıdım: Yandan ayrık, tek tük gümüş pırıltılı saçları, biraz etli, biraz akçıl yüzü, kısamsı boyu ve ışıl ışıl siyah gözleriyle çoktandır içimde yaşayan adamdı O.

Koyu, duman rengi bir elbise, fantezi bir yelek giymişti. Az şık, çok süslüydü.

Biliyorsunuz elbet: Cenap, doktordu. Fransızcayı, Fransız kadar, hayır, Fransız şairi kadar biliyordu. Çok okuyan adamdı: Felsefe kitabı, fal kitabı, ahçı kitabı... Belki de bundan, bilgi şımarığı idi biraz!

Cenap'a hayran olmamak imkânsızdı. Ama, sevmek de imkânsız. Zekâsını, kültürünü, sizi aydınlatmak için değil, cehaletinizi, ahmaklığınızı göstermek için kullanırdı: Kendinizden utanır, ona da düşman olurdunuz!

Cenap Şahabettin, bilgi ve zekâsına güvenmenin iki kere cezasını çekti:

Birinci Dünya Harbinde, Süleyman Nazif ile beraber, Cemal Paşanın karargâhında misafir olmuştular. Suriye İmparatoru, edebiyatımızın bu iki üstadını, İstanbul'a, yoksulluk yıllarını rahat geçirtecek bir armağanla uğurlamıştı. Ama çok zekî ve çok bilgili Cenap, bu küçük serveti, galiba bir borsa oyununda sıfıra indiriverdi!

İkincisi, Kurtuluş Savaşına karşıdır: İnanmadı!

Ama onu, hiç kimse suçlandıramaz. Atatürk, bir gün Falih Rıfkı Atay'a söylemiş:

— Oğlum, inanmıyanları ayıplamayın sakın... Sahiden inanan kaç kişi vardı ki?.. Gün oldu, ben bile içimden sarsıldım!

Cenap Şahabettin'le bir de kavgamız vardır: Biz, İstanbul türkçesini heceleyen gençlerdik. O şöhretin tacını giymiş, tahtına oturmuş bir hükümdardı. Ne oldu, neye kızdı, saltanatını mı tehlikede gördü, nedir bilmem?... O, meşhur edasiyle başladı bizimle alaya... Ben, bir cevap yazdım. o bir cevap yazdı. Ben bir cevap yazdım, o... Cevap yazmadı, ağzını bozdu!

O zaman, galiba ben de terbiyeyi, saygıyı, hattâ gönlümü dolduran sevgiyi bir yana atıp bayraklarımı açtım. Hiç unutmam, yazının sonu şu fıkra ile bitiyordu:

«Adamın biri doktora gitmiş:

— Doktor, demiş, uykum azaldı, ancak dört, beş saat uyuyor, gün ışırken gözlerimi açıyorum.

Doktor, gülümsemiş:

— Merak edecek bir şey değil efendim, yaş arttıkça uyku azalır...

— Sonra doktorcuğum, demiş, dizlerim, ellerim titriyor... Yürüyüşüm, hattâ yazım değişti...

Doktor yine gülümsemiş:

— Hiç endişe etmeyiniz. Bunlar hastalık değildir, ihtiyarlığın tabiî neticeleri...

Adam biraz sinirli, devam etmiş:

— Sonra doktorcuğum, görme kudretim, işitme kabiliyetim de azaldı...

Doktor, hastayı muhabbetle okşamış:

— Katiyen üzülmeyiniz beyefendi, bunlar da hastalık sayılmaz, sadece ihtiyarlık!...

Bu sefer, adam, zaptedilmez bir öfkeyle bağırarak doğrulmuş:

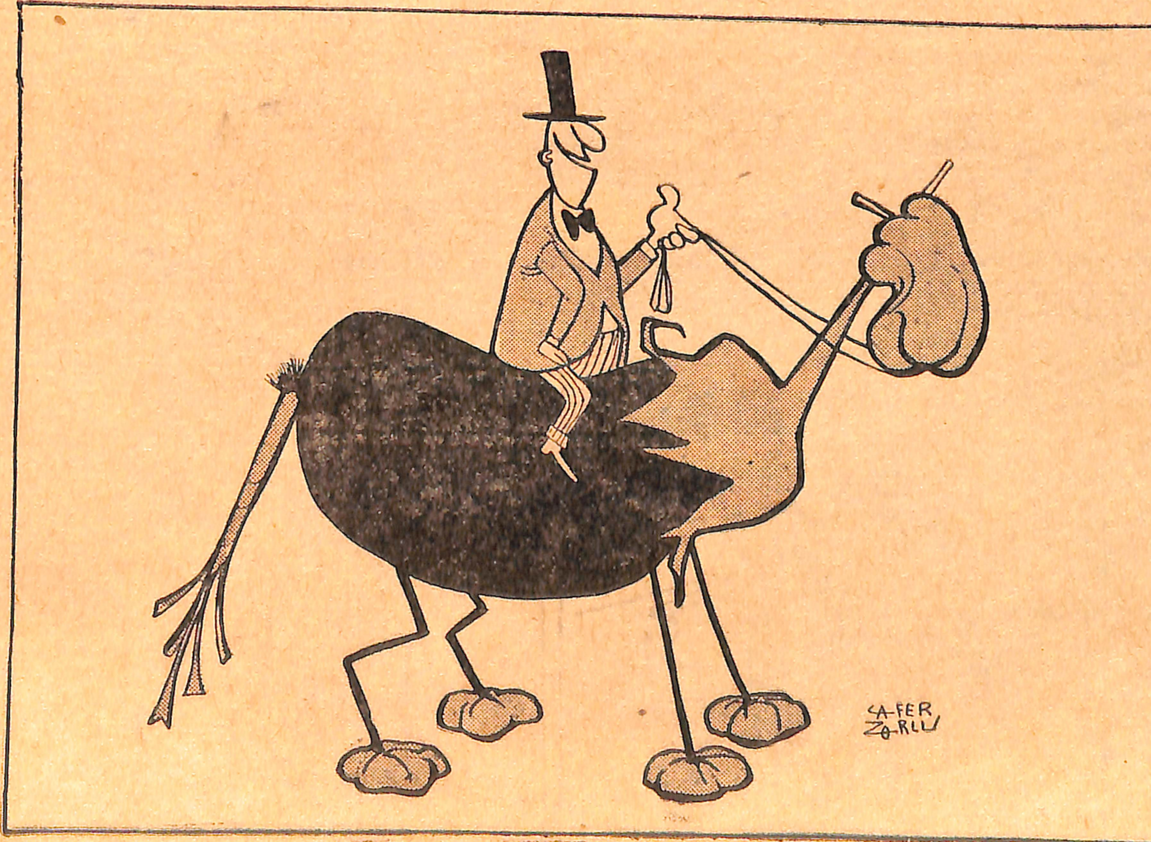
— Terbiyesiz!... Sen, ihtiyarlıktan başka lâkırdı bilmez misin?..

Ama doktor, yine dudaklarında o sâkin gülümseyiş:

— Vallahi bey baba, demiş, sizin şu hiddetiniz yok mu?... O bile ihtiyarlıktan!

Muhterem üstad, sizin öfkelerinizin, hakaretlerinizin, küfürlerinizin de tek sebebi bu: ihtiyarlık! Fikirlerinizle, sanatınızla, hattâ nüfus tezkerenizle ihtiyarladınız!...»

Sebze fiatları günden güne pahalılanıyor... (Gazeteler)

Demirkırat..

Hükümdarların mühürleri teşhir edilecek... (Gazeteler)

Süleymanın mühürü!

Aradan, dargın yıllar geçti. Bir gün, o zaman adı Darülbedayi olan Şehir Tiyatrosunda, müdürlük odasında karşılaştık, kendisini büyük bir hürmetle selâmladım. Meğer üstadın öfkesi hâlâ üstündeymiş:

— İstemeeem!...

Diye avaz avaz bağırarak koltuğa yığılıverdi. Zavallı Cenap, sahiden ihtiyarlamıştı artık!

Ama Akbaba'yı çıkardıktan kısa bir zaman sonra, Mithat Cemal Kuntay'ın sofrasında karşılaşınca, şaşılacak kadar tatlı, sevimli, nâzik, eli elimi kucakladı.

Bir aralık tansiyonu çok yükselmiş diye duymuştuk. Büyük bir lûgat hazırlıyordu. Âkil Muhtar çalışmıyacaksın, yorulmıyacaksın demişti. Ama doktor Cenap Şahabettin doktor Âkil Muhtar'ı dinlememişti.

Bir kış günü «Karlar» şairinin öldüğünü duyduk.

Bakırköyündeki evinden cenazesini küçük bir dost ve komşu kalabalığı kaldırdı.

Dönüşte, Zeytinburnu açıklarında kara saplandık. Etrafımız bembeyaz bir boşluktu. Arabadan başını uzatan Faruk Nafiz'in şapkası, bir anda tipi içinde kayboluverdi. Mithat Cemal, soğuktan değil, korkudan ölecekti neredeyse!... Hepimize ayrı ayrı soruyordu:

— Kaç para var yanında?...

— Beş, on, yüz. Ne yapacaksın parayı Mithat Cemal?...

Yüzümüze merhametli gözlerle bakıyor, gayet ciddi:

— Para, her yerde, her zaman kuvvettir, diyordu.

Dediği doğru çıktı galiba, şoförü gayrete getirdik ve göze görünmiyecek kadar uzaktaki kışladan bir manga asker geldi ikişer ikişer kollarımıza girdiler, önümüzde, arkamızda iki sıra dizildiler, bir bando mızıkamız eksik, âdeta zafer töreni ile kışlaya geldik!

Büyük üstadımızın zarif, ince ve alaycı ruhu, mutlaka, o kışta kıyamette cenazesine gelen bizlere, bulutların arasından hayli gülmüştür!

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

Satır!

Kemal Satır, Büyükada'da iskele gazinosunda bir C.H.P. kongresinde konuşuyordu. Dinleyenlerden biri yanındakine sordu:

— Kim bu?...

— Satır!

— Belli... Kıyıyor!

Elli bin

Barselona'dan dönen Adana vapurundaki bir yolcunun çantasında elli bin prezervatif bulunmuş! Gümrükçüler hayret etmişler:

— Allah Allah, nerede kullanacak bu kadar şeyi yahu?... Şimdi Lüks Nermin'in evi de mühürlü!...

TÜRLÜ :

Dostluğun başka türlüsü vardır. Yüze güler, arkadan söylerler.

Demokrasinin başka türlüsü vardır. Susmak serbest, konuşmak suçtur.

Muhalefetin başka türlüsü vardır. İyiye de kötü kötüye de kötü derler.

İlgi de bir başka türlüdür. Çalıştığı sürece bir taşıt ara sıra olsun kontroldan geçirilmez de, vapursa batınca, mesulünü bulmak için ilgilenilir, dibindeki deliğin kutru ölçülür, kabahat denize yüklenir. Otobüsse, yola çıkmadan frenlerine bakılmaz da, kaza sonunda hangi duvara çarptığı, duvarın yıkılıp yıkılmadığı incelenir ve «istiap haddi» yürürlüğe girer.

Ucuzluğun başka türlüsü vardır, zam!

Bizim türlümüzün bir türlüsü olur. Anlamı, karma karışık olduğuna göre, ilk bakışta insana partiler arasında köşe kapmaca oynayan, gayesini unutmuş politikacıları hatırlatıyorsa da, tencereye yalnız sebze cinsinin girmesi bakımından politikadan daha soylu, daha saf bir yemektir.

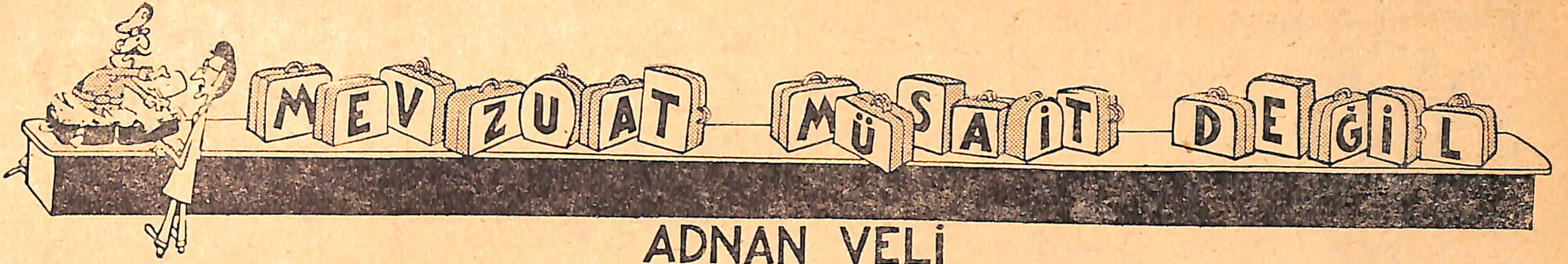
YAPILIŞI :

Et, kabak, patlıcan, bamya, hıyar, elinize her ne geçerse kaçırmadan, ölüyü diriyi toparlayıp kadrosuna alan Vatan Cephesi gibi, soyup doğrayıp tencereye atın. Bir miktar su da ilâve ettikten sonra, yemeğinizi havagazı ocağına oturtun. Ocaktan gaz yerine yalnız hava da gelebilir. Eğer çoluk çocuk bekleşmekten bıkıp, ağlaşmaya başlarlarsa, onlara: «Biraz sabredin, refah devri gaz gelince başlıyacak» diye tesellide bulunun ve Andersen'den masallar yerine bir büyük adamımızın ağzıyla, 1959 yılının kabak, patlıcan, hıyar mahsulünde bütün vitamin ve kalorilerin bulunduğunu, saadetimizi iktidarın fedakâr çalışmaalrına borçlu olduğumuzu uzun uzun anlatmayı unutmayın.

AHÇIBAŞI

ÂDEM!..

ADNAN VELİ

GÜMRÜK muayene memuru, şişman adamın çantalarına tebeşirle işaret koyduktan sonra:

— Siz geçin, dedi.

Onun arkasında, esmer, orta boylu, gözlüklü bir genç vardı. Muayene memuru, onu tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Aç çantanı, dedi. Nereden geliyorsun sen?...

— İsviçre'den efendim.

— Çantanda, gümrük resmine tâbi eşya var mı?...

— Hayır efendim.

— Aç aç...

Delikanlının açtığı çantayı karıştırmaya başladı:

— Nedir bu kravatlar?...

— Kravat beyfendi...

— Bir insanın altı tane kravatı olur mu?... Kravat dediğin, bir tane olur.

— Benim fazla kravatım vardır. Meraklıyım da...

— Amma da mirasyedi adamlarsınız be!... İnsan bir kravat alır, altı ay kullanır, eskiyince yenisini alır.

— Hayır, ben sık sık kravat değiştiririm efendim.

— Bunlar kullanılmış kravat mı?...

— Evet efendim...

— Çiklet sakızı mı bu?...

— Evet efendim...

— Giremez...

— Niçin?...

— Çikletin ham maddesi nedir?.

— Kauçuk.

— Kauçuk ama, şekerli kauçuk.

— Evet, öyle...

— O halde giremez. Kauçuk eşyalar listesinde şekerli kauçuk bulunmadığı için, siz bu çiklet sakızını yurt içine sokamazsınız.

— Peki efendim, kalsın.

— Bunlar ne?...

— Bizim küçüklere biraz çikolata getirdim de..

— Getiremezsin efendi... Çikolata gümrük resmine tâbidir

— İyi ya... Ne vergisi varsa verelim.

— Şimdi olmaz Biz bu çikolata paketini mühürleyip anbara koyarız. Sen yarın, yahut öbür gün gelip muamelesini yaptırırsın. Çikolatanı alırsın.

— Yarım kilo çikolata için boyuna gidip gelecek miyim?...

— Ne yapalım efendim?... Mevzuat böyle...

Delikanlı, — adı da Selâmi Candan — ister istemez boynunu büktü. Çantası allak bullak edildikten sonra gümrükten çıkabildi. Karısı Nuran, küçük kızı Mine dış kapıda duruyorlardı. Kucaklaşmalar, koklaşmalar birbirini kovaladı. Evde Avrupa seyahatinin hâtıraları anlatıldı. Ama Selâmi, küçüklere, çok sevdikleri çikolatayı getiremediği için üzgündü.

Ertesi sabah ilk iş olarak Gümrüğe koştu. Anbar memuru gelmediği için bir saat beklemesi gerekiyordu. Neden sonra memur göründü. Selâmiyi dinleyip, gümrük müdürüne danıştıktan sonra:

— Gel bakalım, fişini dolduralım, dedi. Evvelâ şu talepnâmeyi al. Suallerin karşılıklarını kendi el yazınla yaz. Buradan çıkıp tartı dairesine gideceğiz. Mal tartılacak.

Talepnâmeyi sonuna kadar doldurdu. Pullayıp imzaladı, uzattı. Adam kâğıdı iyice inceledikten sonra, çikolata paketinin bulunduğu torbayı eline aldı. Selâmi ile beraber koridorları geçtiler. Tartı dairesinde paket 560 gram geldi. Talepnâmeye bu da yazıldı. Anbar memuru:

— Bu çikolatanın bir defa da kimyahanede tahlil edilmesi lâzım. Yürü kimyahaneye..

Gene koridorları geçtiler. Lâboratuvarda kimyager yoktu. Anbar memuru:

— Bekliyeceksin kardeşim, dedi. Çare yok...

— Ne zaman gelir acaba?...

Odacı cevap verdi:

— Yarım saate kalmaz, gelir.

Dediği çıktı. Yarım saate kalmadan kimyager geldi. Anbar memurunu görünce gülümsedi:

— Ne o Remzi?... Yeni bir şey mi var?...

— Çikolata getirdik beyim tahlile...

— Ver raporunu yazayım Çikolatanın terkibini ezberledik artık. Nerede fişi?...

— Burada doktor bey...

— Ver... Gümrüğe tâbi maddenin terkibi, yapılan tahlil neticesinde, şu şekilde tesbit edilmiştir:

Yüzde	12	kakao yağı
Yüzde	55	kakao
Yüzde	13	glikoz
Yüzde	8	şeker
Yüzde	5	yumurta akı
Yüzde	7	süt tozu.

Kimyager
Halit Şaşmaz

Anbar memuru Halit Şaşmaz'a selâm verip çıktı. Selâmi'ye:

— Yürü, dedi. Tahakkuk şubesine gideceğiz.

O önde, Selâmi arkada, yürüdüler Tahakkuk şefi sarma cıgara içiyordu. Hâlâ uykulu bir hali vardı. Tabakasını masanın üstüne bırakmış, parmaklarının arasında özene bezene, kalınca bir cıgara sarıyordu. Anbar memurunu görünce:

— Ne haber deli oğlan, dedi.

— Sağlık Cemalettin abi. Şu çikolatanın tahakkukunu yapacağız da...

— Az bekle de yapalım.

Bir iskemleye ilişti. Selâmi ayakta duruyordu. Cemalettin bey cıgarasını ateşledikten sonra:

— Tahlil raporunu ver, dedi.

Uzun uzun inceledi. Raftan bir kitap aldı. Sahifeleri arasında kakao faslını aramıya başladı:

— Kakao... kakao... kakao... Hah tamam, kakao... Buldum. Yüzde kaçmış?...

— Orada yazıyor abi...

— Tamam 560 grammış. Yüzde 55 miş. 560 gramın yüzde 55 i ne der?... Şimdi 560 ı yüze taksim edeceğiz, sonra da elli beşle darp edeceğiz öyle değil mi?...

— Tamam abi...

— 560 da 100, kaç ker var... Beş kere var. Beş kere 100, 500 eder. Altmışı aşağıya indik. Altmışın önüne bir sıfır koruz, 600 eder Altı yüzün içinde yüz, kaç kere var?... Tas tamamına altı kere var. Altı kere 100, eder 600.. Sıfır, sıfır, sıfır... Demek ki arkadaş, 560 ı yüze taksim edince, beş adedi tam, onda altı çıkıyor. Şimdi bunu 55 le darbedelim.

Cemalettin bey uzun hesaplar yaparak, çikolatanın terkibine dahil olan maddelerin her birini ayrı ayrı buldu. Sonra önüne fiyat

YAZISIZ

cetvellerini aldı. Tahakkuk fişinin üstüne yazmıya başladı:

Kakao	28	lira 65	kuruş
Kakao yağı	13	lira 40	kuruş
Glikoz	10	lira 85	kuruş
Şeker	3	lira 16	kuruş
Yumurta akı	11	lira 64	kuruş
Süt tozu	8	lira 22	kuruş

Selâmiye döndü:

— Bu çikolatanın gümrük resmi 75 lira 92 kuruş tutuyor, dedi. Ayrıca 11 lira 40 kuruş da muayene ve tahakkuk ücreti var. 114 kuruş pul masrafı var. Hepsi 88 lira 46 kuruş ediyor.

Selâmi şaşırmıştı. İtiraz etti:

— Aman beyfendi rica ederim. Yarım kilo çikolata için bu kadar vergi olur mu?...

Cemalettin bey ıçerlemiş bir tavırla:

— Şunun söylediği lâfa bak, dedi. Sanki para benim cebime girecek. Arkadaş, bu mesele, doğrudan doğruya mevzuat meselesi... Başka bir şey yapmıya mevzuat müsait değil.

— Haklısınız ama, ben de yarım kilo çikolata için 88 lira veremem ki...

Anbar memuru söze karıştı:

— Veremezsen, çikolata da burada kalır. Yahut da tekrar bunu Avrupa'ya yollarız.

— Avrupa'ya mı yollarsınız?... Avrupanın neresine?...

— Bir adres verirsiniz, yollarız.

Selâmi biraz düşündü:

— Gümrük müdürünü görmek istiyorum, dedi.

— Müdür sana ne yapacak?...

— Bir kere göreyim kendisini...

— İyi ya, gör...

Elinde paket, anbar memuru önde, Selâmi arkada, müdürün odasına girdiler. Müdür masanın üstünde, iki çeşit çiğ kahve numunesini inceliyordu. Başını kaldırdı:

— Ne istiyorsunuz?... dedi.

— Beyfendi, bendeniz Avrupadan çikolata getirmiştim. Gümrük resmi fazla tuttuğu için çikolatayı almıyacağım. Bunu tekrar Avrupaya...

— Gönderiririz gönderiririz...

— Hayır, onu demiyorum. Madem gümrük resmi almadan bunu yurd içine sokmuyorsunuz. O halde...

— O haldesi, mo haldesi yok... Başka türlü hareket etmiye mevzuat müsait değil.

— Anlamadınız beyfendi... İlle yurd içine girsin demiyorum. Girmesin... Yalnız ben bizim çocukları buraya getireyim. Gümrük muayene salonunun kapısından yurd dışına çıkalım. Çikolatayı orada yesinler. Böylelikle...

Müdür düşündü:

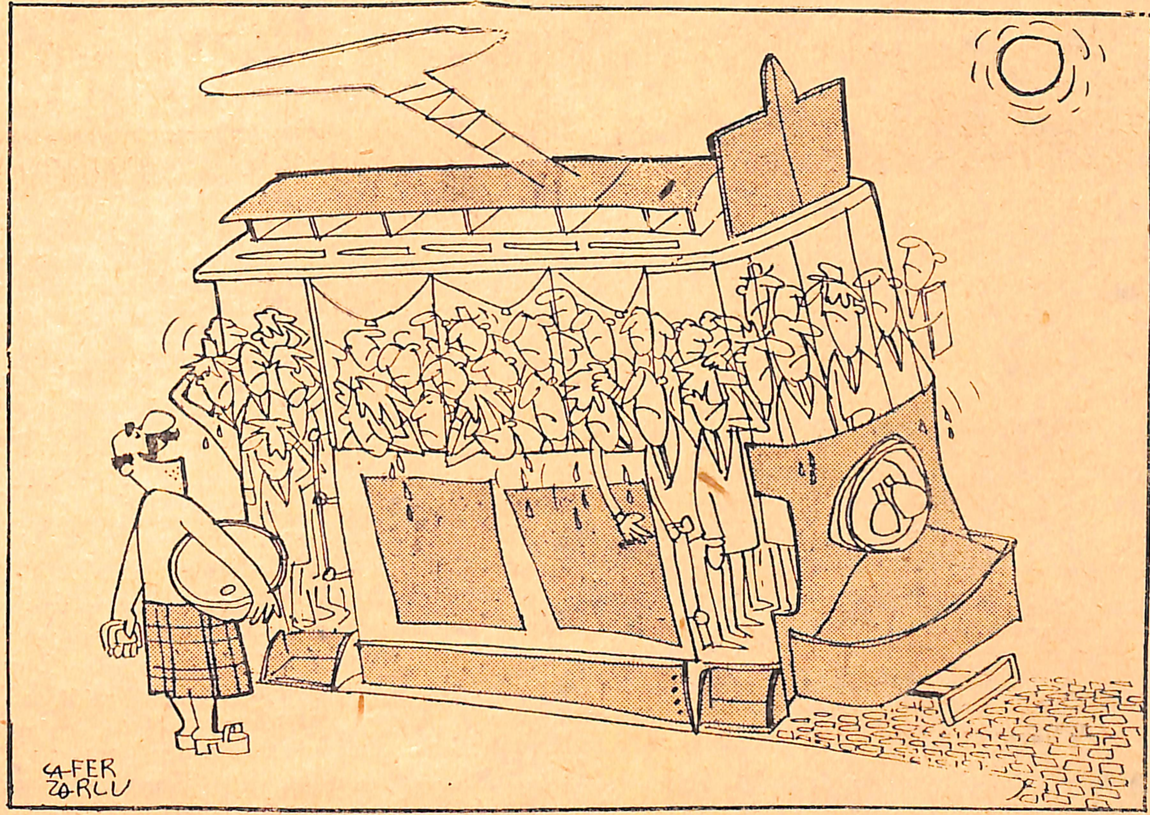
— Hımmmm, dedi. Mevzuatta buna dair bir şey yok.

— Mademki yok, o halde çikolata burada yenebilir.

Müdür biraz tereddütlü:

— Başımıza bir iş gelmesin sonra?... dedi.

— Gelmez beyfendi...

— Var mı keselenmek isteyen?...

Bir türlü karar veremiyordu. Kendi kendine mırıldandı:

— Çikolatanın gümrük dışında yenmesi... Evet... Yenmesi... Her halde... Buna dair bir hüküm yok ki... Çocuklar çikolatayı nerede yiyecekler?...

— Gümrük muayene salonunun dış kapısında efendim.

— Dış kapıda olursa mesele yok Yalnız çikolatayı çocuklara yedirirken, dış kapıdan bir adım içeri giremezsiniz haaa!...

— Hayır efendim, giremeyiz.

— Haydi öyleyse, alın çocuklarınızı da gelin buraya... Bir insaniyetlik de biz edelim.

— Çok teşekkür ederim beyfendi... Çok âlicenapsınız...

Selâmi sevinçle odadan dışarı çıkarken, müdür arkasından seslendi:

— Hişşşt, bey kardeşim!.. Bir dakika bakar mısınız?..

— Buyurunuz beyefendi.

— Çocuklar çikolatayı yiyecekler ama, hazım sonuna kadar yurt içine giremezler. Çünkü mevzuat müsait değil. Ona göre haaa!..

— Peki efendim, ona da razıyım.

Hazım sonunu bekleriz. Ondan sonra çocukları yurt içine alırız.

— Tamam... Şimdi oldu...

Selâmi, otobüs durağına doğru hızlı hızlı yürüdü. Ama müdürün içi rahat değildi. Bir defa söz verdiği için de geri dönemiyordu Zile basıp odacıyı çağırdı:

Kimyagere kadar git, dedi. Çikolata kaç saatte hazmolur diyerekten müdür bey soruyor, dersin. Yanlış bir iş yapıp da hazineyi zarara sokmıyalım. Haydi, fırla...

Odacı da fırladı...

Adnan Veli

Ev hasreti

İhmalkâr giyinişli ve kederli tavırlı adamcağız lokantaya girdi, garsona şu siparişlerde bulundu:

— Bana taş gibi pişmiş iki yumurta, iki dilim yanık ekmek ve bir bardak dibine tutmuş süt getirin!

Garson hayretle sordu:

— Hakikaten bunları istediğinize emin misiniz?

— Evet, siz getirin!

Garson istenilenleri getirdi ve sordu:

— Başka bir isteğiniz var mı?

— Evet, dedi adam, şimdi de karşıma oturup ağzınıza ve aklınıza ne gelirse söyleyin! Ev hasreti çekiyorum da!...

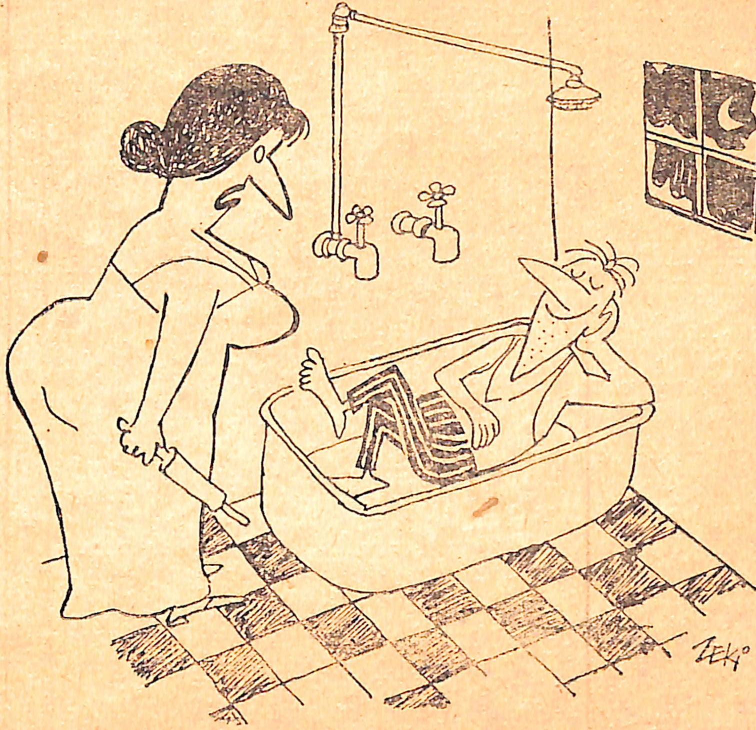

Yaz programı!..

— Oh karıcığım, burası o kadar rahat ki... Ne tahtakurusu var, ne pire!..

TARİFE

Günlerden salı. Temmuzun on dördü. Galata rıhtımındayım. Hayır, Galata rıhtımındayız: Ben diyeyim yüz kişi, siz deyiniz iki yüz. Kadın, erkek, çocuk ve Yalovalı vatandaşlar!... Sepetler, bohçalar, çantalar!

Sucu geçiyor, ayrancı geçiyor, limonatacı geçiyor. İçen içene... Millet yanıyor!

Ama bir satıcı daha karargâh kurmuş. Hababam bağırıyor:

— Lâhmı acun!... Lâhmı acun!...

Kat kat pideler, zehir yeşili biberler, buram buram soğanlar, kıymalar!...

Aman Allahım bu sıcakta, bu cehennemde, bu sokak üstünde kim yiyecek bunları?...

Saat bir buçuk... İki vapurunu bekliyoruz. Kalabalık her dakika artıyor...

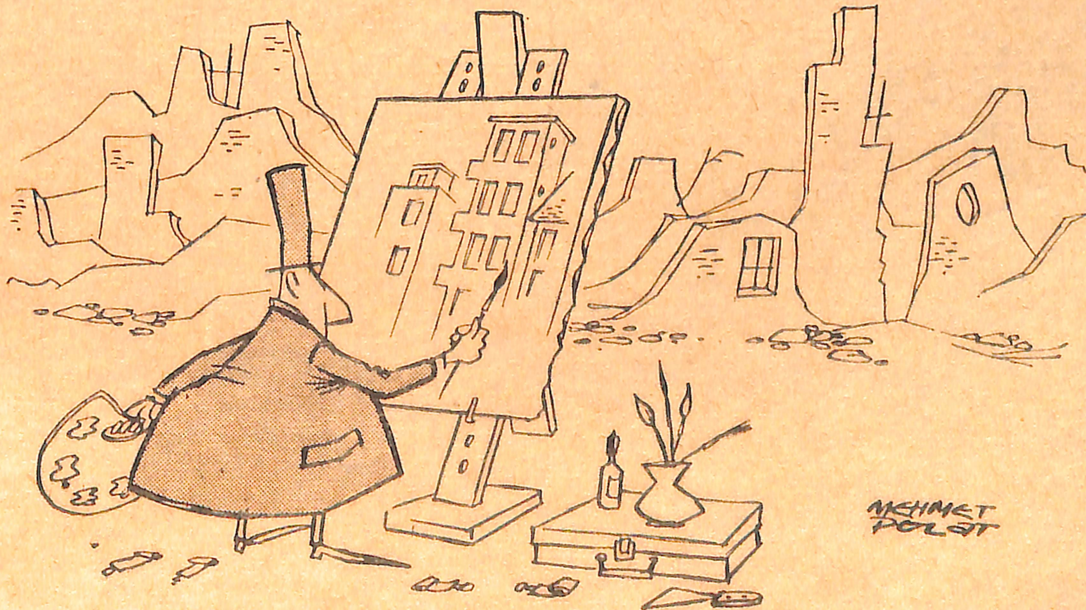
Saat ikiye çeyrek var. Bayılacağız. Vapur yok!

Saat ikiye beş var. Öleceğiz. Vapur yok!

Saat iki. Güneş altında çene atanlar, çocuklarının yüzüne su serpenler... Vapur yok!

Saat ikiyi beş geçe vapur geldi. Vapur yanaştı, vapura bindik ve saat ikide kalkacak, bu pahalı biletli meşhur ekspres postası saat ikiyi on geçe kalktı!

Tarife mi?.. Kah kah kah kaaah!... Ayol demokrasimiz demokrasinin tarifesine uyuyor mu ki vapurumuz uysun?!

YAZISIZ

Aşk olsun Cebbar'a!

Akşam üzeri saat beş otuz treniyle Şükrü geçecekti. Onun bizim istasyondan öte on dakikalık yolu var, benimse üç saatlik. Dün gidecektim, o geçecek diye bu güne kaldım. Okuldan yeni gelmiş. Özlemiştik birbirimizi.

Şükrü benim mektep arkadaşımdır. Lisede beraber, aynı sınıfta okumuştuk. O zengin olduğu için her sınıfı bir kaç defa okuyabiliyoıdu. Ben fakir olduğumdan mezun olmağa mecbur oldum.

Biraz kekemedir ama gene de severim konuşmasını. Kekemeliğini tedavi etmiyor da değil. Nasıl mı? Hani Demosten dili düzelsin diye ağzına çakıl taşları doldurur dağlara taşlara nutuk çekermiş.. Bu Şükrü keratası da dili düzelsin diye ağzına şeftali, erik, armut cinsinden bir şeyler doldurur, sonra da bizim gibi züğürtlere «Parasını ortak mı saydık vatandaaş» diye başlayan nutuklar çeker.

Ben istasyona vardım; tren geldi. Baktım bizim Şükrü pencerelerden birine abanmış el sallıyor.

Orasını belleyip koştum bilet aldım, trene atladım.

Yanına gittiğimde arkası dönüktü. Elini sık sık cebine sokup ağzına götürüyordu. Çekirdek yiyordu besbelli. Usulca sokulup ensesine okkalı bir şaplak indirdim: Ağzına son attığı çekirdek beş metre öte fırladı. Dokuz zayıflı liseli karnesi gibi sevimsiz bir suratla hemen döndü. Ama karşısında beni görünce yüzü güldü yine. Sarmaş - dolaş olduk. Bir öpüşme, bir kıyamet, bütün vagonu ayağa kaldırdık:

— Vaaay ulan namussuz, şükür be görüştüğümüze!

— Vay itoğlu it, ulan bu bıyıklar ne böyle?

— Bak inek oğlu ineğe... Boyun da uzamış ulan senin! deve gibisin maşallah!

— Sen de semizlemişsin ulan! Bocuk domuzu gibisin bakıyorum!

Böylee giriş taksimini yapmıştık. Tren kalktı:

— Geç oturalım, dedim.

— Yok be, dedi. Kaldı şurda beş-altı dakka Ayak üstü gideriz işte. Hem temiz hava alırız.

Pencerelerden birine yanaştık. Yanımızdaki pencereye de yaşlıca iki köylü geldi. Az konuşup çok bakınıyorlar.

Biz Şükrüyle dereden tepeden konuşuyoruz. Bir ara sözü filim lere getirdik. Şükrü:

— Eh abi, dedi, bi filim gördüm ki sorma... Hele bi yeri var, kıyak mı kıyak: Herif pikniğe gidiyor abi. Piknikte var bir sürü kız. Hele bi tane var içlerinde bir içim su... Herif bi posta koyuyor buna, kızı sağlama kesiyor. Ondan sonra dalga kıyak. Bir iki ay kadar kızı yiyor. Kızın başka bi dalgası var abi...»

Vakit az kalmıştı:

— Sen onu bırak ta dedim, dersler ne âlemde ondan haber ver.

— Dersler mi abi? Sorma valla, çoukların hepsinin bu sene vaziyeti sakat.

— Deme yahu!

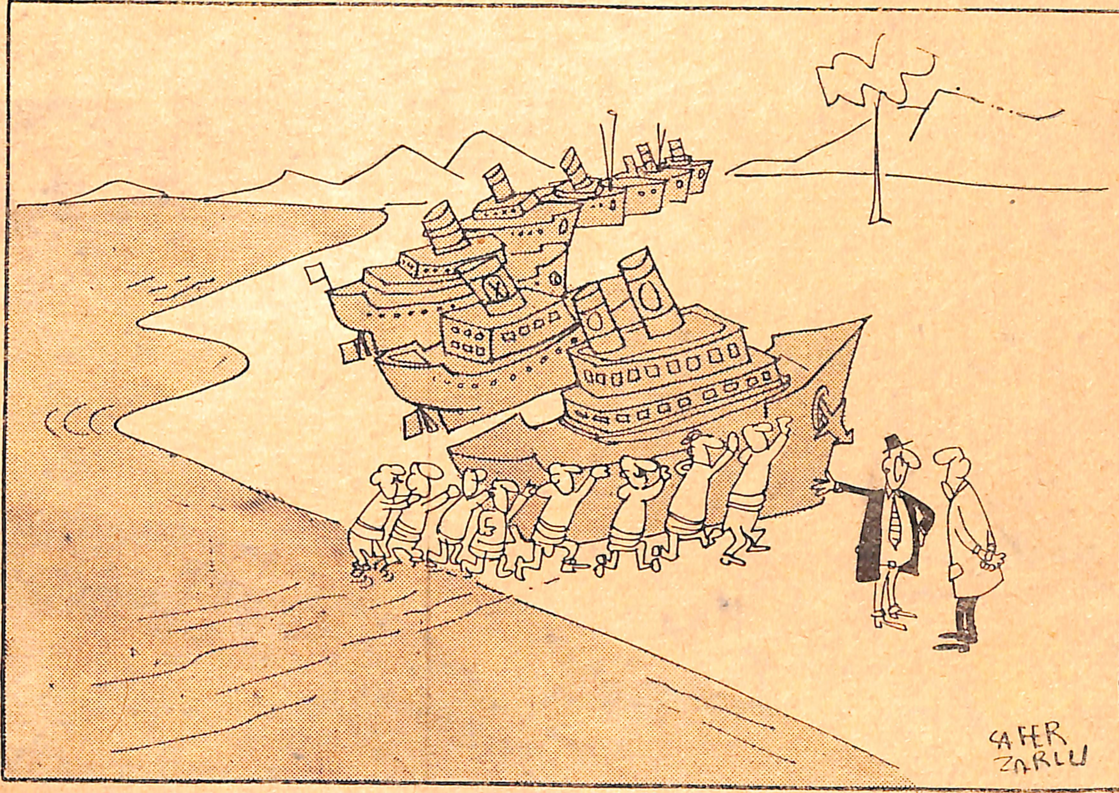
— Valla hepsinin sakat abi. Beş taneden çuvallayan, altı taneden çuvallayan kıyamet gibi. Sekiz taneden bile çuvallayan var. Hele cebirden hiç geçen yok. Hepimiz çuvalladık. Ben bile çuvalladım abi. Bilirsin bizim cebir kuvvetlidir.

— Vay anasını be... Demek seni bile çuvallattılar cebirden ha?

— Öyle abi.

Şükrü'nün ineceği istasyon yaklaşmıştı. Daha fazla konuşamadık. Onu kapıya kadar götürdüm. Kapıda gene bir sarmaş dolaş faslı geçirdik. Tiren durdu. Kapıyı açtım, Şükrü indi. Birbirimizi gözden kaybedinceye kadar kapıyı kapamadım. Tabii onun uzaklaşırken savurduğu iltifatlara karşılık vermek için.

Deniz araçlarının batmaması için çareler aranıyor... (Gazeteler)

— Eh, artık batmalarını önledik!...

Sonra içeriye girdim. Kapadım kapıyı. Hani epeyce de üzdü beni bu küçük ayrılık. İçime bir gariplik çöktü.

Kırlara bakarak eğlenmek ve bir şeyler hayâllemek için tekrar Şükrü'yle konuştuğumuz pencereye gittim. O iki köylü hâlâ oradaydılar. Yine konuşmuyorlardı.

Beni gördüler ama bir şey çıkaramadım yüzlerinden. Yalnız ve sessiz görünce tanımamış olacaklar.

Kollarımı pencereye dayayıp bakınmağa başladım. Sessizliği köylülerin geniş kuşaklı olanı bozdu:

— Duydun mu Hüsmen ağa, dedi yanındakine, demincik bur daki herüfler ne gonuştu?

— Vallaa heç duymadım Üzeyir ağa, tıkkad itmedim.

— Heç mi duymadın?

— Heç.

— Bi gızı kesmişler be!

Hüsmen Ağa'nın gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Dime be! Nirde olmuş bu iş?

— Pingirlikte. Hem kesmeyinen galsa neyise, sora yemiş gızı herüfler!

— Vay anasını be! Yamyannar basmış besbelli Pingirliği!..

— He... Yamyannar basmış, helbet ya. Almışlar gızı, bir ay gader aç tok onunnan idare etmişler. Bir gız bu. Anca gavaltılık. Herifler acından geberecek deel a. Gene basmışlar bu Pingirliği!

— Soora bu Pingirlikliler hepiciği tekmil sakat olmuş. Sakat olmuş da hepiciğini çuvalınan daşımışlar. Beş çuval, altı çuval getirmişler yetmemiş. Güç belâ sekiz çuvala sığdırmışlar da daşımışlar... Hemi hepiciğini bi kişi daşımış. Cebbar deyi bi oğlan!

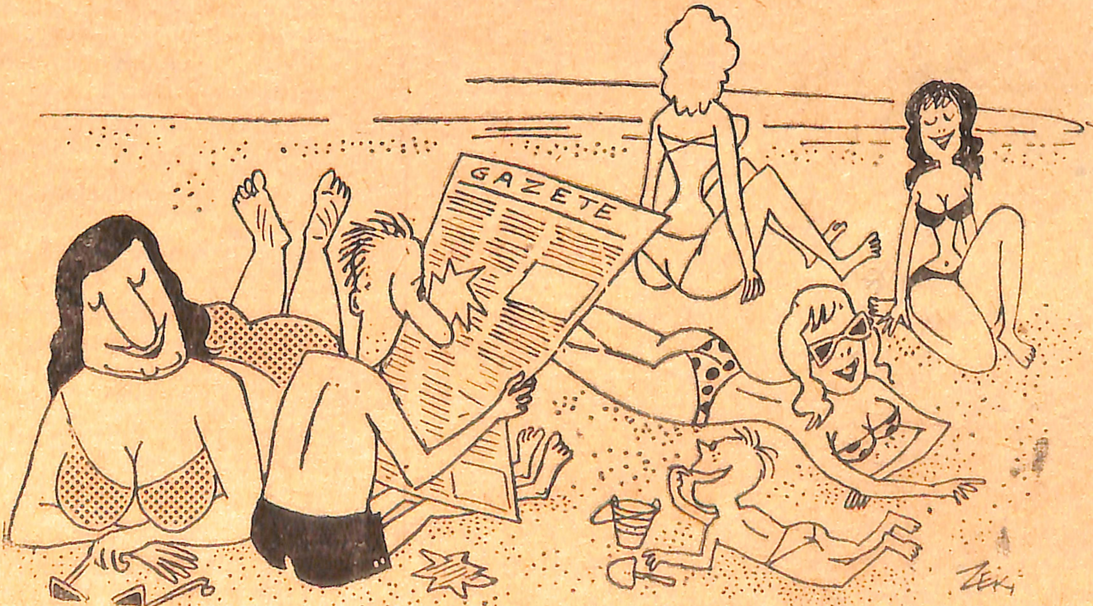
— Dimek hepiciğini Cebbar çuvalınan daşımış. Kuvvetli oğlan besbelli bu Cebbar!

— Kuvvetli ya. Gulaamınan duydum; burdaki herüf: «Bizim Cebbar kuvvetlidir» dedi. Akrabası olmalı. Onu bilem Cebbar daşımış.

— Yiğit oğlanmış be... Allah anasına bubasına baaşlasın!

— Aşk ossun Cebba'a.

Kenan AKINCI

— Yüksek sesle oku kocacığım, ben de duyayım!..

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Kovmalı

Amerikanın istiklâl günü, yıldönümü dolayısiyle, Amerikan elçisinin verdiği kokteyle gelen İsmet İnönü'nü, yoldan geçen Belediye arazözü sulamış. Öğrendiğimize göre arazöz şoförü hakkında galiba tahkikat açılıyormuş.

Doğrusu bu şoföre büyük ceza verilmeli. Allahın günü İsmet Paşa'ya atılan çamurları, bir adam kalksın da yıkasın! Söyleyiniz Allahaşkına bu olacak şey mi?

Dünya

Dünyanın vekil başyazarı «Şu pazarlık meselesi» başlıklı yazısında:

«— İktidar vaadlerine inanmak ne ayıptır ne de suç.» diyor.

Yeni başyazar haklıdır. Ammaa, bunca tecrübeden sonra, iktidar vaadlerine inanmak, olsa olsa saflıktır.

Meşhur sözü ve gerçeği yüz yıllarca önce Galile söylemişti. Bir de biz tekrarlarsak ne olabilir ki: — Dünya dönüyor!

Uçtu uçtu

Uçurtma merakı Bursa hapishanesine de bulaşmış. Ve geçenlerde mahkûmlar, bir yüzüne: «— Af istiyoruz» yazılı koca bir uçurtmayı uçurarak şehir halkına saatlerce seyrettirmişler.

D. P. iktidarı da böyle; aylardan beri basın suçlarını affedeceğim deyip duruyor.

Yalnız D. P. nin uçurtup seyrettirdiği şey, uçurtma değil balondur!

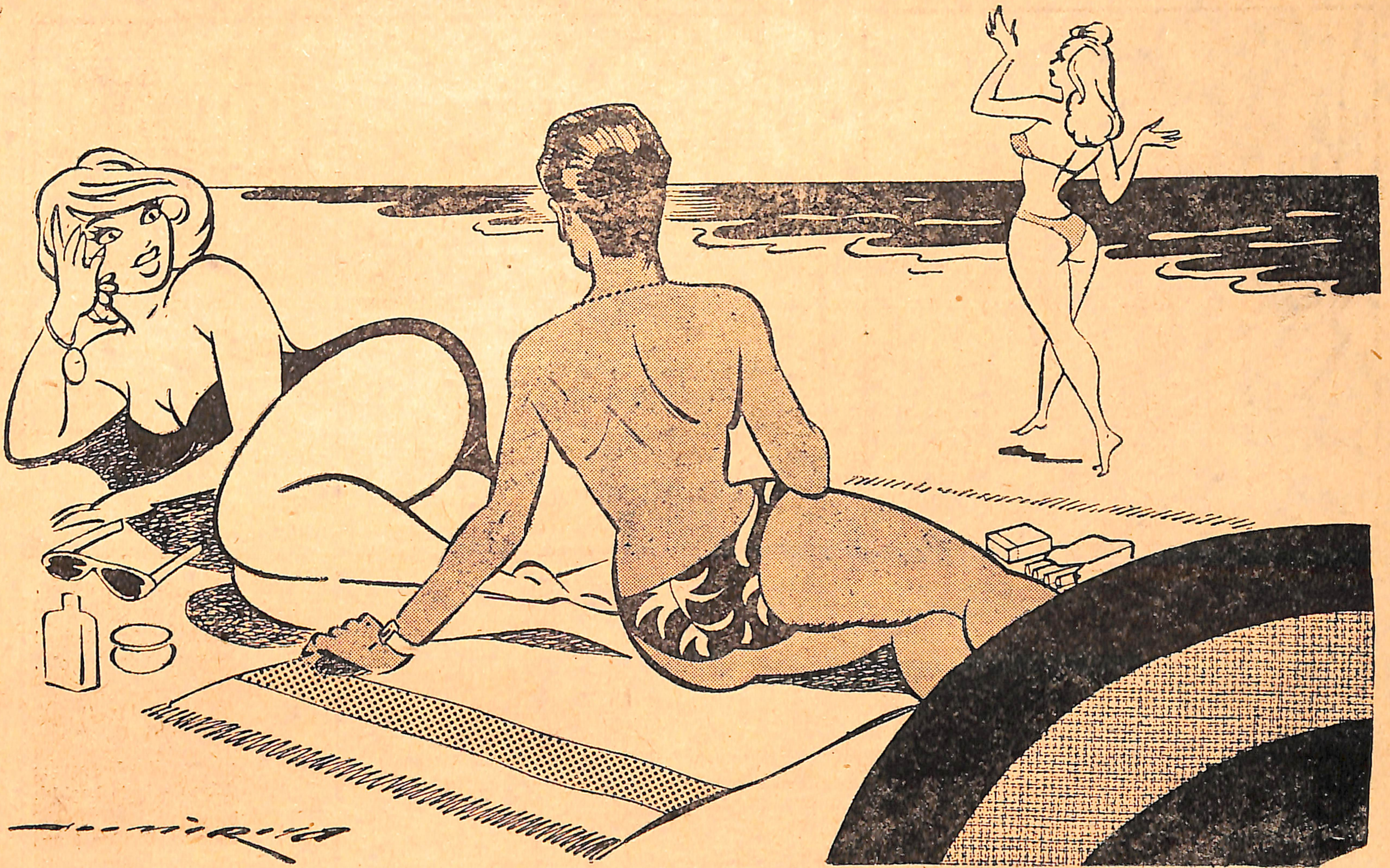
Haram ve sevap!

Hazret-i Muhammet: «Her şeyin fazlası haramdır.» demiş.

Hem de öyledir. İçkinin fazlası haram, israfın fazlası haram, bir malı asıl değerinden fazlaya satmak haram!

Pekiyyy, sevap olan ne? Haa, onu da biz söyliyelim: Hayat pahalılığının fazlası sevap, geçim sıkıntısının fazlası sevap, her türlü baskının fazlası sevap ve nihayet:

İktidar koltuğunda fazla oturmak da sevap; sevap ama, galiba bukadar sevap da haramdır!..

— Aşkta şansı olan erkeğe ne derler?..
— Bekâr!..

Evli adam

— Yanında çalıştırmak için evli adamları bekârlara tercih ediyorsun galiba, neden?

— Neden olacak; evliler, kendilerine bağırıp çağırdığım zaman bekârlar kadar kızmıyorlar...

Sigorta

Sigorta memuru müşteriye:

— Arabanızın, dedi, parasını alacak değilsiniz; fakat size onun yerine yepyeni başka bir araba temin edeceğiz!

Adamcağızın gözleri parladı:

— Eğer siz bütün muamelelerinizi bu yolla yapıyorsanız ben karımı da sigorta ettirmek isterim doğrusu!...

Sağırlık

— Haberin var mı? Bizim zavallı İbrahim'in kulakları artık tamamen sağır olmuş; korkarım ki işinden çıkarılacak...

— Yok canım, deli misin? Şikâyet kısmı için birini arıyorlardı zaten; onu oraya naklederler, olur biter.

Dantel

Müşteri hiddetle çamaşırcıya çıkıştı:

— Şu parçayı ne hale koymuşsunuz, bir bakın!

Çamaşırcı kadın tetkikten sonra:

— Ben bu dantelânın yıkanışında bir kusur görmüyorum dedi.

— Dantelâ mı? Bu benim frenk gömleğim be!

KOCAMAN LAFLAR

Komşunuzda yangın çıkarsa, kendi evinize su taşıyın.
İtalyan Atasözü

★

İplik düğümlenmezse, iğne kaybolur.
İtalyan Atasözü

★

Bekârlar, kadınları evlilerden daha iyi tanırlar; yoksa evlenirlerdi...
H. L. Mencken

YAZISIZ

Uyku

Patron kâtibini kapıda karşıladı:

— Niçin bu kadar geç kaldınız?

— Bu sabah erken uyanamadım da...

— Nee? dedi patron. Siz evde de uyuyor musunuz?

Evli

Ayni kompartımanda karşı karşıya idiler; yolculuk ahbaplığı başlamıştı. Hüsamettin bey muhatabına:

— Korkarım, dedi, yolculuğunuz sıkıntılı geçecek, zira ben pek faz la konuşkan değilimdir!...

Karşısındaki zat başını salladı:

— Halden anlarım beyefendi, ben de evliyim...

Rüyalı gözler!

— Canikom dedi, seninkiler kadar rüyalı gözler kimsede görmedim...

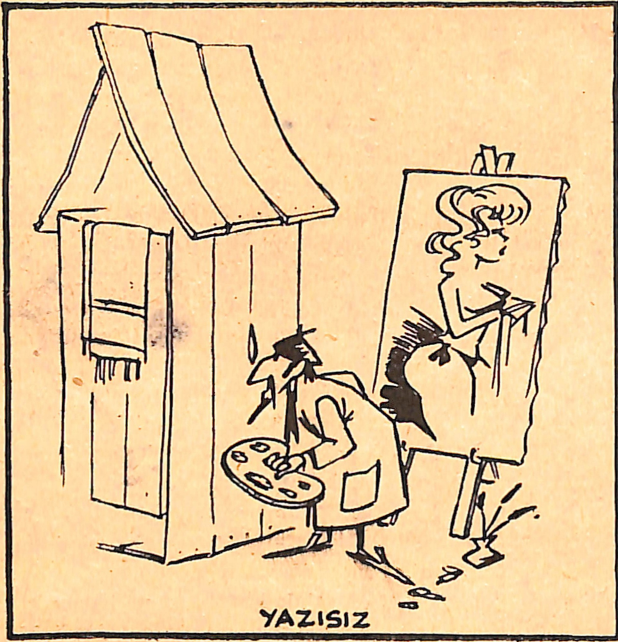
Genç kız esniyerek cevap verdi:

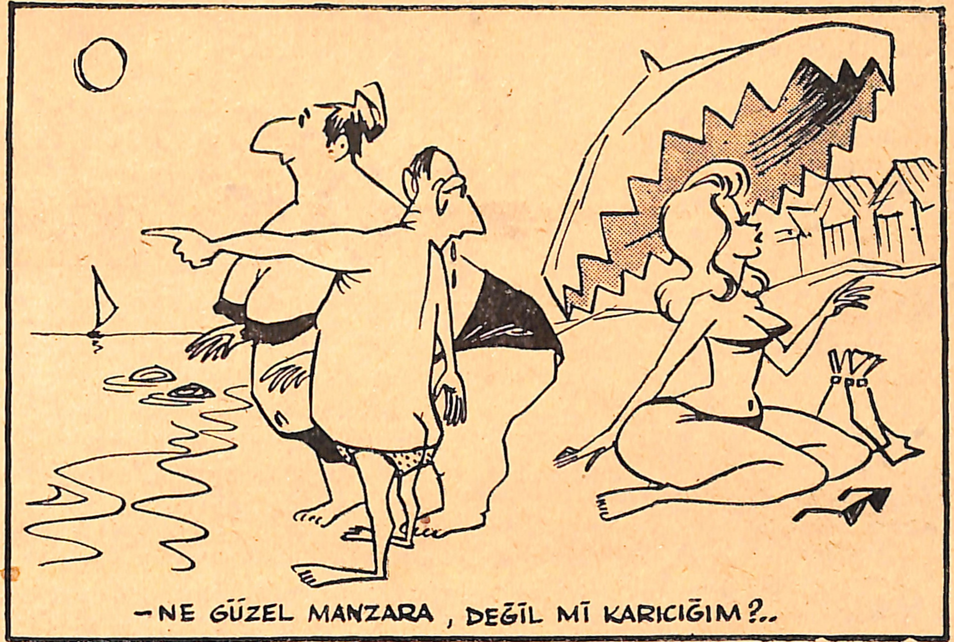
— Elbette sevgilim, hiç bu kadar geç kalmamıştın şimdiye kadar!...

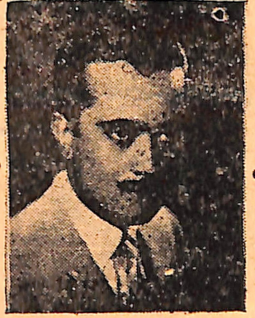
İSRAF!

Kadın, kocasını müsriflikle itham ediyor ve diyordu ki:

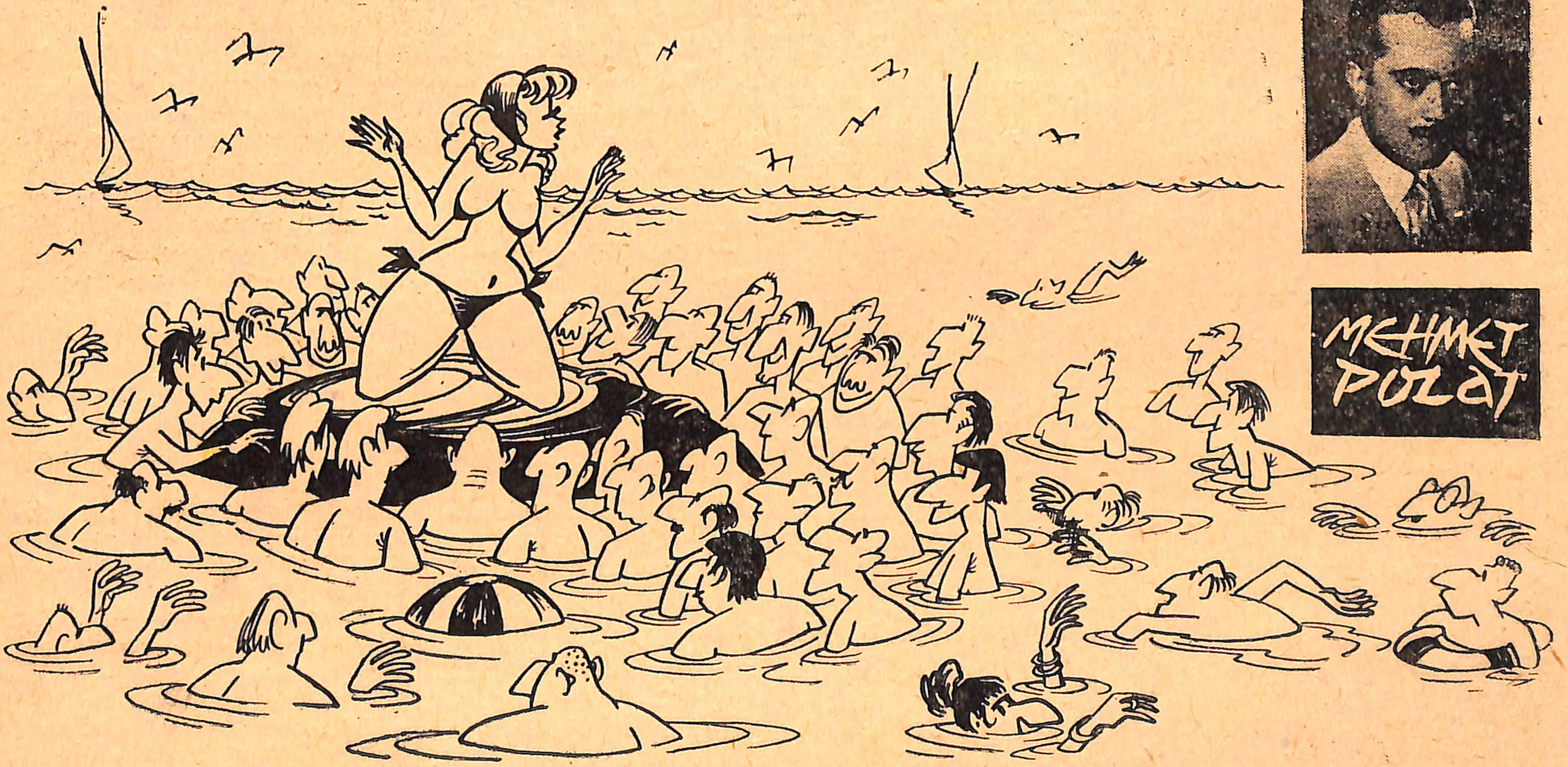
— Paranı hiç lüzumu olmıyan şeylere harcıyorsun. Bu arada ihtiyacımız olmayan bir sürü eşya aldın. Meselâ: Şu yangın söndürme âleti için avuç dolusu para verdin; halbuki daha bir kere bile kullanmadık!...

YAZISIZ

—NE GÜZEL MANZARA, DEĞİL Mİ KARICIĞIM?..

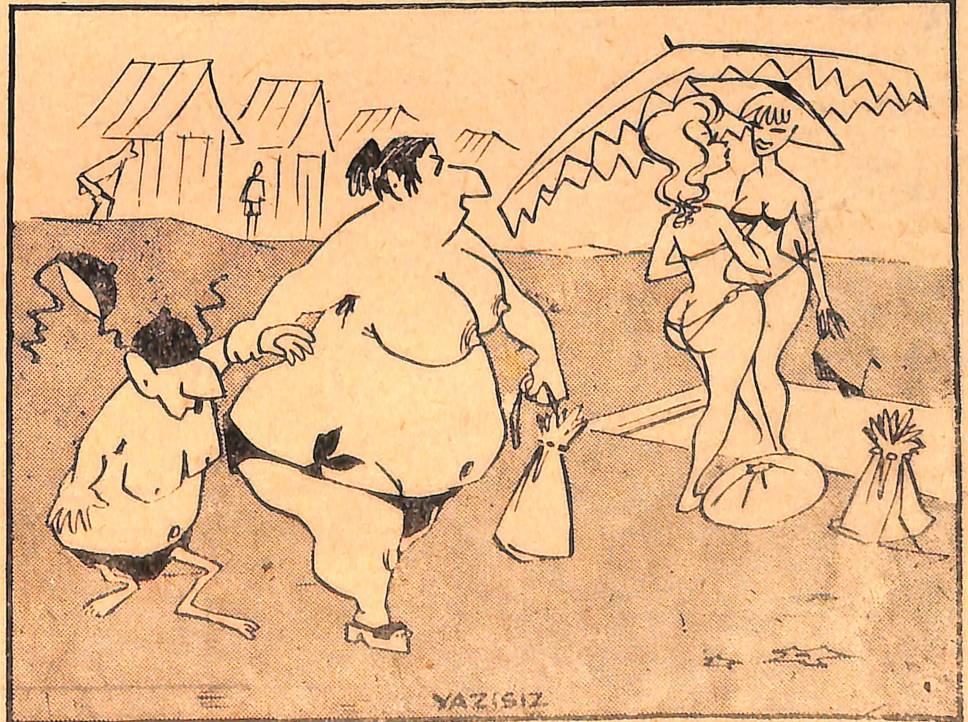

MEHMET POLAT

—AYOL, BEN İMDAT İSTEMEDİM Kİ?!.

YAZISIZ

YAZISIZ

Kapının önünde, genç kız:

«Dur bi dakka...» dedi çocuğa.

«Ne var?»

«Kendine çeki düzen ver azıcık. Şu tulum gibi pantalon, üstünden sarkan ceketi neden giyersin bilmem ki...»

Delikanlı durdu. Kız, yürek çarpıntısından titriyen parmaklarla, buruş buruş ceketi sağdan soldan aşağıya çekti. Boyun bağını düzetti. Parmaklarını tarak yerine kullanarak, kabarmış saçlarını yatıştırdı, taradı onun. Baktı:

«Tamam! Hadi şimdi çal zili...»

Çalmağa kamadan açıldı kapı. Açan çıplak kafalı, yaşlıca adam:

«Tramvaydan indiğinizi gördüm de...» dedi. «Girin girin.»

Çocuk önde kız arkada — adama değmekten sakınarak — içeri daldılar. Genç kız özentili bir gülüşle: (İşte babam..) dedi. Babasına döndü: (İşte bu da...) diyecekken, adam elinin bir savruluşuyla susturdu kızını:

«Anladım anladım...» diye homurdandı. Peşinden, kendi kendine mırıldanıyormuşcasına: «Ama bu baydan daha kıtıpiyos Don Juan görmedim ömrümde!» dedi. «Ailede antika eksik miydi ki...»

Delikanlı saf saf:

«Bir elbisem daha var ya, dün yağmurda ıslandı...» diye açıkladı.

Kızın babası gülmemek için öksürdü:

«Öhhö öhhö... Yoksa benim gözümü de kamaştırmak niyetinde miydiniz?»

Sen olsan ne dersin? gibilerden kıza baktı çocuk. Kız, kaş-gözle: «Aldırma» deyince, duurmunu ona göre ayarladı artık. Az önceki çekingenliğinin acısını çıkartmak istiyen bir pişkinlikle, yaylı koltukların en rahatına çöktü. Sağ sol iç ceplerinde cıgara arandı.

Kızın babası kendi tabakasını uzattı:

«Buyurun, buradan yakın!»

Delikanlı sevgilisine baktı yeniden. Kız, bakışlariyle «Alabilirsin!» deyince aldı. İleride kaynatası olacak kişinin yaktığı kibritle yaktı. Kendine geliyor, formunu buluyordu yavaş yavaş.

«Annem nerde?» diye sordu kız.

Dazlak kafalı adam, başıyla da gösterip:

«İçerde...» dedi. «Misafirleriyle bezik oynuyor.»

«Duyurayım geldiğimizi...»

«Bırak, biz-bize konuşalım daha iyi.» — Yapmacık bir saygıyla baktı delikanlıya, sordu: «Ne işle meşgulsünüz Beyfendi?»

Çocuğun bakışları kıza çevrildi, sanki: «Hadi, ayıkla pirincin taşını!» diyordu. Kız atıldı:

«Bir kaç yerde iş tutmuş, hepsinden sepetlemişler babacığım. Hakikî bir şanssızlık. Gazetelere dergilere roman, hikâye yazıyor şimdi. Ben kendisini o hikâyelerden tanıyıp beğendim.»

«Şunun açıkcası, boş gezenin boş kalfası desene a kızım!» deyip oturdu adam da. Kırışıklıklarla dolu yüzünde hoş görmez, alaycı bir anlam vardı. Bir eğlentiye yeni girmiş gibiydi. Gözlerini yumduktan sonra, önce sağını açtı:

«Bu gözüm daha iyi görür. Ötekiyle, bir şey görmediğim halde, idare ediyorum. Söyleyin bakalım, kızımı çok mu seviyorsunuz?»

Bu kez kızın yardımını aramadı çocuk:

«Gelip babasından istiyecek kadar...»

Adamın yüzü bulutlanıverdi. Alaycılığı yok olup kaygılara belendi hattı sanki. Burnundan «Hımmm...» ladı.

«Ben de anasını sevmiştim.» dedi.

Derken apansız neşelendi. Kara bir bulut parçası sıyırıp geçmişti ortalığı. Ardında gün ışığı...

Genç kızsa, rahat bir soluk alıp:

«Ondan hoşlanacağınızı telefonda da söylemiştim size babacığım...» diye ellerini ovuşturdu. «Durun, ikinize de kahve pişireyim. Sizinkisi az şekerli. Süha, seninki de çok şekerli olacak.»

Onları baş-başa bıraktı.

Adam delikanlıya, delikanlı tavana bakmağa koyuldu. Koltuğun kıyısında, parmaklarıyla trampet çalıyordu.

«Yeni boyattım...» dedi kızın babası. «Anasının nikâhını istedi herif. Şimdi yazar mazar değil, sıvacı, badanacı, boyacı falan olacaksın evlât. Ayakkabı boyacılığı bile kârlıdır. Gelecek hakkında ne düşünüyorsun?»

Çocuk, saygısızca omuz silkti:

«İyi şeyler...»

Eskisinden beş beter alaycıydı adamın yüzü:

«Ha, sahi... Kızım hikâyeci, romancı olduğunu söylemişti. Ayda eline geçen nedir bu işten?»

Çocuk gözlerini kırpıştırdı. Aklından hesapladığı belliydi:

«Ortalama üç yüz!»

Damağını şaklattı adam:

«Çok para!» dedi. «Nasıl, tüketebiliyor musun bari?» Ertan o kadarını yalnız terzisine verse, gene yetişmez. Bana bakın delikanlı... Geçende bir müteahhit mimar istedi onu. Kazancını az bulup vermedik. Sonra bir doktor istedi, alıp İzmir'e götürecek diye onu da çevirdik. Şimdi siz...»

Kız girince sustu. Havanın bozulduğunu anlamak için «kâhin» olmak gerekmiyordu. Oğlan fırladı kalktı yerinden:

«Sana demedim mi ben?» dedi kıza. «Sınava hiç gelemem, kendimi bildim bileli çakarım diye?»

«Babacığım...»

Ertan'ın sesi son kerte yumuşak, yalvarıcıydı.

Dazlak kafalı adam başını sallıyarak ona bakmakla yetindi. Neden sonra:

«Şimdi gidin...» dedi. «Annenin bezik partisi bitince, bu meseleyi konuşuruz. Bana telefon et gene!»

Genç kız telefon ettiğinde saat gecenin yarısı, adam başında bir takke, elinde bir kitapla yataktaydı. Telefona uzandı:

«Sen misin?» diye sordu. «Şimdi mi ekebildin?»

Ötede, kızın sesi yorgun argın:

«Babacığım...» diye inledi.

«Annenle daha konuşamadık...» dedi adam. «Söyliyeceğim ancak kendi fikrimdir. Sana küçükken oyuncaklar alırdık. En sevdiğin oyuncağı bile, yenisini bulunca, bir köşeye fırlatır atar, unutur giderdin.»

Kızın sesi:

«Babacığım...» diye çıktı sönük sönük. «Sormayın, kırıldı oyuncağım... Kırıldı!... Çok dalgındı babacığım. Otomobili nasıl de görmedi... Hastaneden telefon ediyorum şimdi. Onu kurtaramazlarsa... Ben de yaşamam.»

«Ne?!»

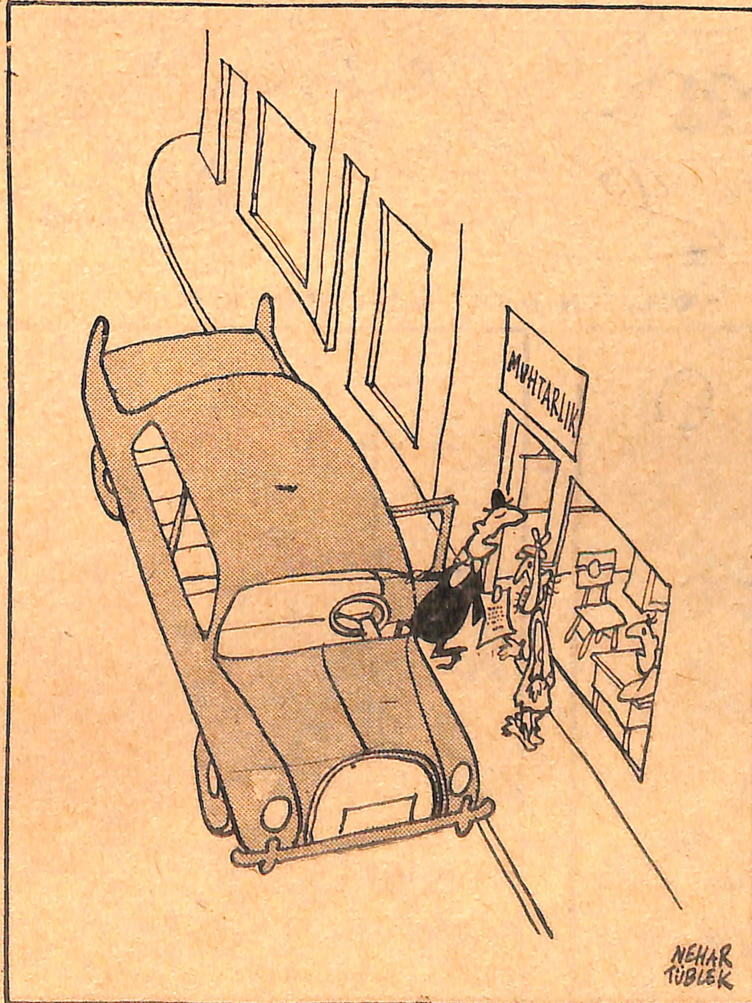
Diye haykırıp fırladı yataktan. Ensesindeki bir tutam saç tel tel havaya kalkmıştı. Çeyrek saatte yetişti hastaneye. Fırtına gibi daldı. Birden kızını gördü, bahçede, ağaçların ay ışığiyle gümüslenmiş dalları altında Yanında beyaz gömlekli genç bir doktor, kesik kesik kahkahalarla konusuyorlardı...

Uzaktan, onları ürkütmeden baktı ve... ayaklarının ucuna basa basa uzaklaştı.

Ertan yeni bir oyuncak daha bulmuştu!

Mo. Sey.

Zengin bir adam fakirlik ilmühaberi aldı. (Gazeteler)

— Allah versin!...

※

Viski!

İnhisarlar Müdürü memlekete soktuğumuz bilmem kaç milyon liralık viski için güzel bir mazeret bulmuş:

— Viski kalb hastaları için iyidir!

Eh, Sağlık Müdürü de bari kahve için şu mazereti söylese:

— Kahve kalb hastaları için fenadır!

Aman Kimse Duymasın!

— Hayatta en çok çekindiğim şey nedir bilir misiniz, hassas bir genç kıza yazdığım aşk mektuplarının, pişkin herifler eline geçip okunması. Neden derseniz, e bu bir hesap kitap işidir efendim Elbette o ince ve gururlu nazeninin nabzına göre şerbet vereceksin Meselâ: Sevgilim — diyorsun — dün gece, parmak manolya dallarının altında, yapraklar hep senin ismini fısıldaşıyorlardı... Uzakta, şehrin üzerine, göz yaşlarım gibi pırıl pırıl yıldızlar damlamıştı. Ağladım sevgilim. Ve mektup bu kıvam üzere uzayıp gider. Eğer yakınınızda su yoksa, mektubu evirip çevirip ötesine berisine hak tu! demek de şart ki ağladığınız belli olsun.

Gelgelelim işte bu mektup dönmüş dolaşmış, başına pişmiş tavuktan beter işler gelmiş ve meselâ ellerin eline geçmiştir. Seyreyleyin manzarayı: Tam dört adet pişkin kafadar, kafa kafaya verip bizim mektuba bakıyorlar. Dördünün de kelle kulak yerinde. İçlerinden en kalın seslisi, sesini kısa incelte, dudaklarını büzmüş okuyor: Manolya ağacının dibinde bağdaş kurup inledim sevgilim hüüü... Ortalıkta hâlâ böyle çıtkırıldım züppe kaldı mı canım!.. Kah kah kah! Keh keh keh! Kah kah kah!...

Yok, ben buna dayanamam. Ve mektuplarım başkalarının eline geçecek diye ödüm kopar.

Tam bir buçuk yıl önce âşık oldum azizim. Ama sahiden âşık. Kıza ha bre mektuplar donatıyorum. Hem üzerine sahiden göz yaşlarım damlıyor. Ve işin tuhafı bu sefer de kız inanmaz. «A! Sen bu mektuplara su mu damlatıyorsun canım?» der durur.

Aylar geçti, bir gün sevgilim çıka geldi; iki gözü iki çeşme.

«Aman ne oldu canım?»

«Yarın akşam nişanlanıyorum. Babam beni milyoner bir tüccara veriyor. Hiii!»

«Üzülme canım, ben artık hayatta, filân fıstık..» dinleyen kim

İşin sonunda «Aman mektuplarımız dedi.»

«Hay hay, ben şimdi onları yırtıp çöp sepetine atarım şekerim.»

«Hain, o ince duygulara nasıl kıyacaksın?»

«Baya kıyıcam işte, hem artık benim için hayat ebediyen falan fişmekân»

Yine köş dinliyor.

«Peki nasıl yapalım?»

«Bak dedi, tıpkı romanlardaki gibi, yarın sen de dâvetli olarak geleceksin.»

«Yoo! Bak bunu yapamam.»

«Hiii hiii!...»

«Peki ağalma canım, farzet ki geldik. Ne olacak?»

«Seninle, bizim yalının yanındaki koruluğa gizlice gider, filimlerdeki gibi elele ebedî aşk yemini edip mektuplarımızı yakarız...

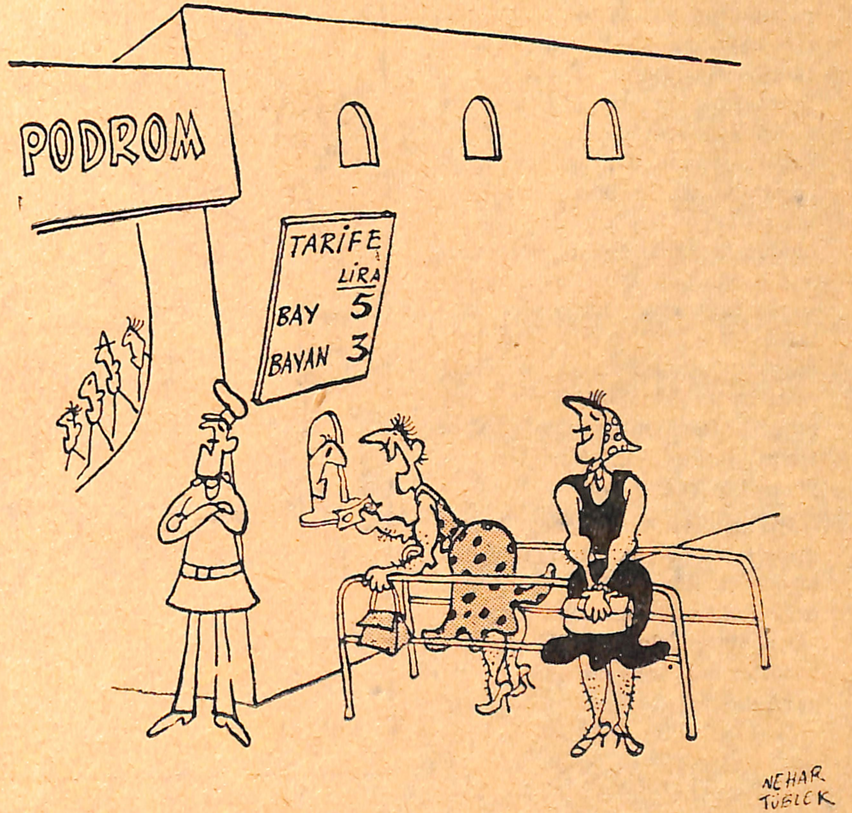
«Öf, şu kadınlar bazen ne antika oluyorlar birader!... Bir kucak dolusu mektubu ben neremde taşıyayım yani? Allahtan, korulukta küçük eski bir balıkçı kulübesi vardır. Daha gündüzden oraya varıp, mektupları kulübenin kuytu bir köşesine bıraktık. Sen şu feleğin işine bak; benden sonra ihtiyar bir balıkçı gelip kulübeye dalmış. Adam dinamitle balık avlamak meraklısı. Elindeki dinamit parçasını gizliyecek bir yer arıyor. En münasip, rutubetsiz ve münasebetsiz yer neresi, tabiî bizim kâğıt tomarının içi. Tıkıvermiş çıkıp gitmiş. Ne bilirsin efendim manzaranın böyle olduğunu.

Gece muazzam yalı pırıl pırıl ışıklar içindeydi. En nefis içkiler, müzik, dans ve neşeli kahkahalar.. Uygunca bir saatte, büyük salonda etrafa ışıklar saçan büyük avizenin altında sevgilimle göz göze geldik. Beni pek romantik bir baş sallayışıyla dışarıya çağırıyordu. Koruluğa doğru koyu yeşil birer duvar gibi uzayıp giden taflan kümelerinin arasından yanyana, elele, nefes nefese ilerliyorduk.

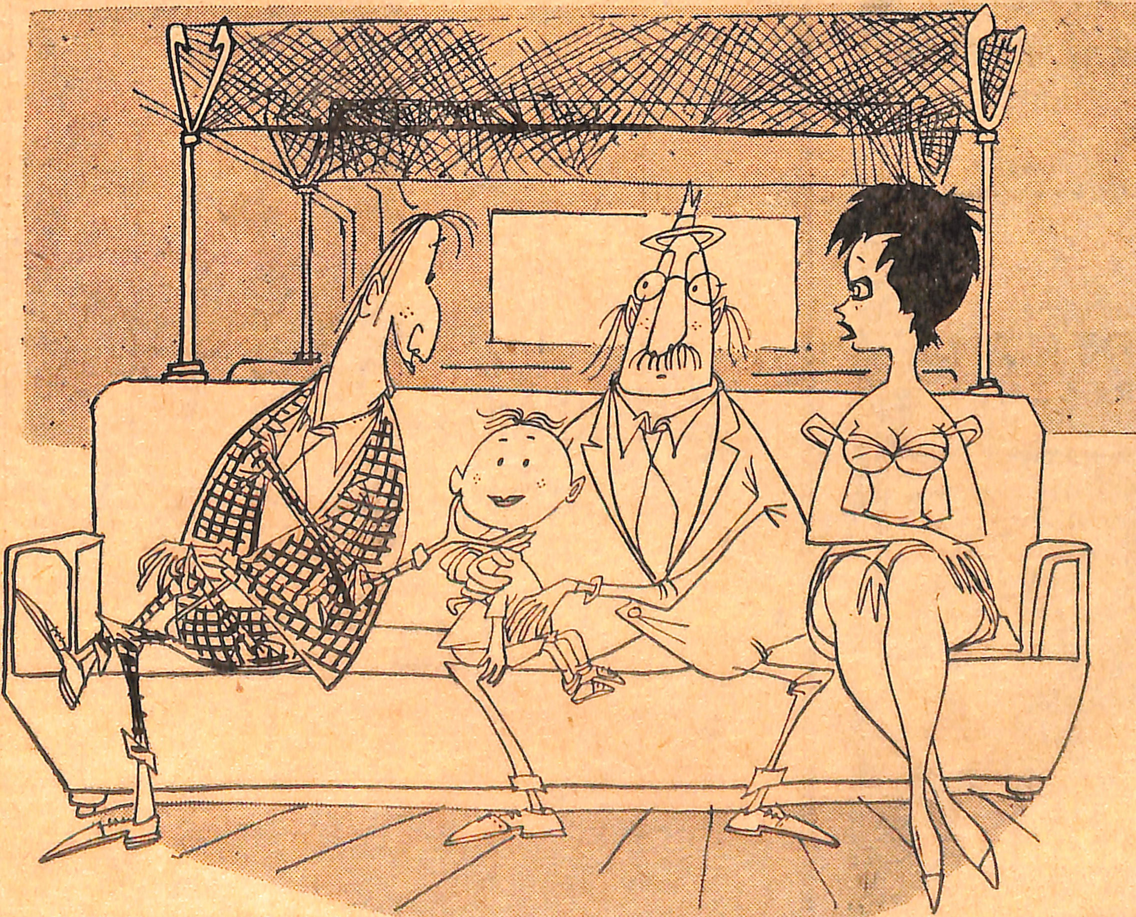
Yolun sonunda durduk. «Haydi mektupları getir» dedi. Tabiî koşup getirdik. Etraftan alev görünmesin diye derince bir çukurda çalı çırpı tutuşturdum. Ve tomarla tıkıverdim içine. Şimdi sıra elele plâtonik aşk yemininde. Ateş çıtır çıtır yanmada. Ben de ara sı-

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

At yarışlarında kadınlara ucuz tarife tatbik ediliyor...
(Gazeteler)

— Bayım, kes iki baayan!.

— Affedersiniz, bu çocuğu siz mi yaptınız?..

AMAN KİMSE DUYMASIN

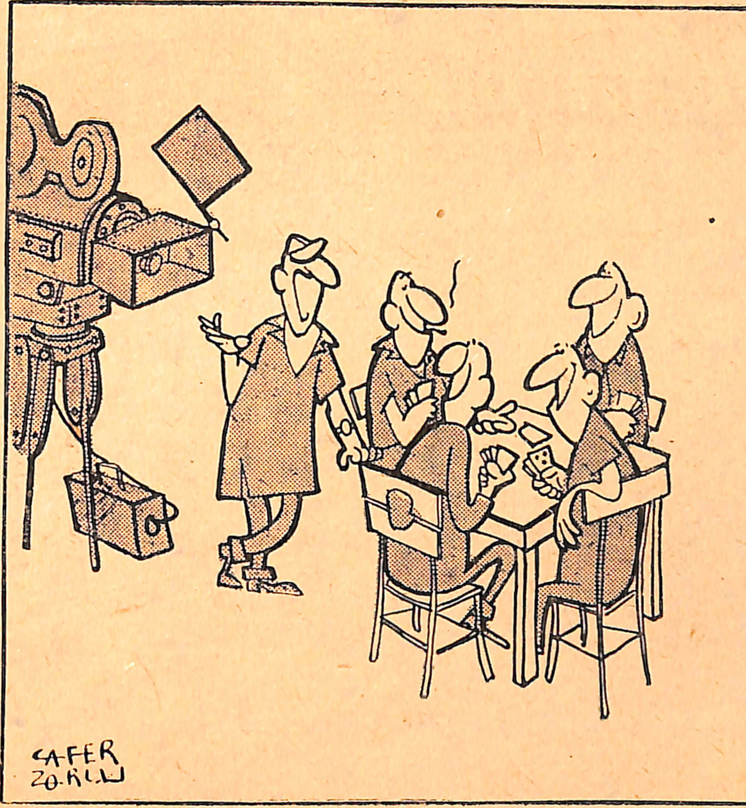
(Baştarafı 13. sayfada)

ra çukurun başına varıp, kâğıtları eşeliyorum bir yandan. Ve biz tam en son yemini edeceğimiz sırada: Booommmm!... Bir gümbürtü ki medet Allah!... Yer yerinden oynadı. Kız mı şak diye bayılıp kucağıma düştü yoksa ben mi şak diye bayılıp ona yuvarlandım farkında değiliz. Etrafımız ana baba günü. Bizim mektup parçaları tayyareden atılmış el ilânlarına döndü. Herkesin elinde bir parça. Parçalar hemen oracıkta rastgele birbirine ekleniyor: «Sevgilim... Manolya ağacının... Tepesinde. Baş aşağı... Ağlarken gök yüzünü... Yudum yudum içtim...»

Rezalet efendim rezalet. Havadis etrafta bomba gibi patladı tabii. Kırk gün kırk gece derken sevgilimle muradımıza erdik. Evleneli bir yıl oluyor, hâlâ mektup parçalarını toplıyamadık gitti kardeşim!

Halk oyunları filme alınıyor... (Gazeteler)

— Daha hareketli oynayın çocuklar, filmi çekiyoruz.

Güvenme!

Kendisiyle evlenmek isteyen delikanlıya şöyle cevap verdi:

— Kadın sırf kendinin olsun diye evlenmek isteyen erkeklere güvenemem... Bunlar umumiyetle egoist kimselerdir.

Saç ilâcı

Kocasına bir şişe uzatıp:

— Sevgilim, dedi. Bu en tesirli saç ilâçlarından biri...

Adamcağız seyrelen saçlarını hatırlıyarak sevinçle:

— Teşekkür ederim karıcığım dedi...

Karısı:

— Yok diye ilâve etti. Bu sana değil, sekreterine. Kızcağızın son günlerde saçı çok dökülüyor, gömleğinden her gün en az 5-6 tel topluyorum da!...

Teşhis

Mağazayı ziyaret eden arkadaşlarından biri Jim'e takaza etti:

— Bu sevimsiz kasiyeri nereden buldun birader? Koskocaman burnu, yelken gibi kulakları, çiçek bozuğu bir cildi var...

Jim:

— İyi ya, dedi, ben de bu özelliklerinden dolayı onu istihdam ettim. Kaçarsa teşhisi kolay olsun diye!...

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ
En az
150 Liralık Bir Hesap
SUADİYE'DE
APARTMAN
DAİRELERİ
VADESİZ HESAPLARDA
Her 50 Liraya
VADELİ HESAPLARDA
Her 25 Liraya
BİR KUR'A NUMARASI
DENİZCİLİK BANKASI

SÜMERBANK
Mevduat sahiplerine en fazla menfaat temin eden Bankadır

MİLLETLER GÜLÜYOR

Gıcırtı

Mağazanın patronu, müşteri ile tezgâhtarın konuşmalarının uzamasından meraka düşmüştü. Yanlarına geldi ve sordu:

— Smith, sayın müşterimizin bir arzuları veya şikâyetleri mi var?

Tezgâhtar:

— Evet, dedi. Gıcırdadığı zaman her ikisi de ayni sesi çıkaran bir çift ayakkabı istiyorlar!...

Ayni kapı!

Bir zamanlar iki tane solucan vardı. Bunlardan biri çok çalışkandı ve sabahları erkenden uyanıyordu. Diğeri ise geç vakitlere kadar yataktan çıkmazdı. Bir sabah çalışkan solucan erkenden kalktı yola çıktı; onu bir kuş yedi. Diğerini ise geç vakit bir balıkçı bulup oltasına geçirdi.

Kıssadan hisse: Her ne yapsanız ölümden yakanızı kurtaramazsınız...

Uyuşmazlık

Çok mesut olduğunu durmadan tekrarlıyan arkadaşına en nihayet dayanamayıp itiraz etti:

— Canım, karınla her şey üzerinde de mutlaka bir anlaşmaya varamazsınız ya; fikirlerinizin ayrıldığı bir nokta vardır elbet...

— Tabii, diye cevap verdi. Ama ben bunu ona söylemem ki...

Peder

Genç ve modern Romeo merdiveni tırmanıp sevgilisinin balkonuna atladı ve camı tıkırdattı:

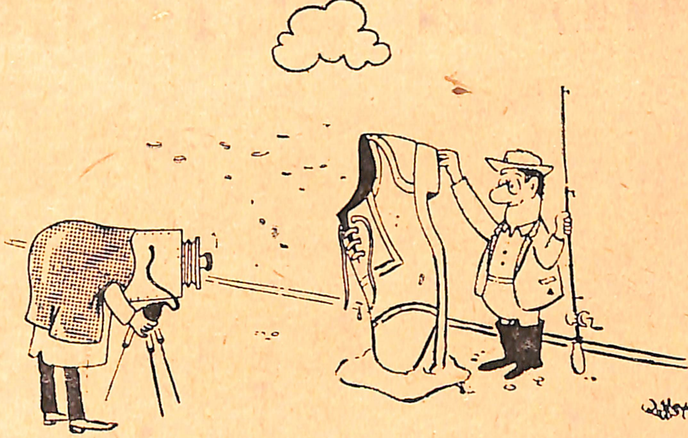
— Haydi hayatım gidiyoruz hazır mısın?

Genç kız biraz telâşlı, pencereyi araladı:

— Şişşt dedi, yavaş ol, babam bizi yakalıyabilir...

Delikanlı teminat verdi:

— Merak etme sevgilim, o aşağıda merdiveni tutuyor!...

YAZISIZ

Koku!

Sabahın 4 üne kadar barda kalmıştı; dışarı çıkınca durdu ve etrafı koklayarak:

— Allah Allah dedi, burada acayip bir koku var.

Kapıcı güldü:

— Temiz havadır beyim!

Yolunu bulmak!

İki avcı ormanda hayli avlandıktan sonra kamplarından uzaklaştıklarını ve yollarını kaybettiklerini farkettiler. Avcılardan biri biraz telâşlandı. Öbürü ise:

Üzülme canım dedi. Şimdi burada avlanması yasak olan kuşlardan birini vururuz derhal karşımızda bir korucu belirir ondan yolu sorarız!...

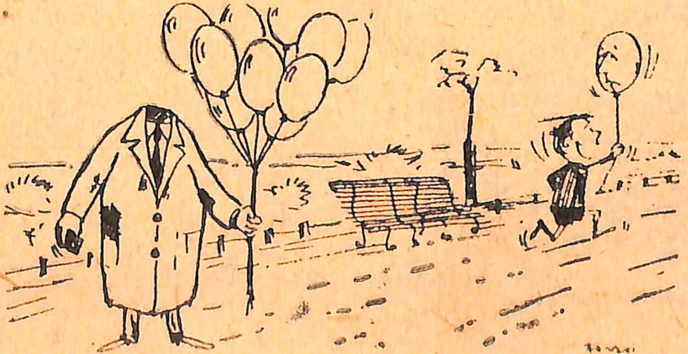
Arslanla kokarca

Kibirli bir kokarca bir gün koskoca bir aslana meydan okudu ve onu dövüşe dâvet etti. Fakat aslan kabul etmedi. Bunun üzerine kokarca daha çok kabararak:

— Benden korkuyorsun galiba dedi.

Aslan güldü:

— Neden korkayım; dövüşecek olsak seni iki dakikada siler süpürürüm Fakat istemem. Zira eğer seninle dövüşü kabul etsem sen, koskoca bir aslana meydan okudu diye şöhret kazanırsın ben ise bu zaferden hiç bir fayda görmem. Tam aksine bir ay kime rastlasam bir kokarca ile bir arada bulunmuş olduğumu anlıyabilir...

YAZISIZ

Uykucu!

John iltimaslı bir memurdu, onun için kimse ağzını açıp ken disinden şikâyet edemiyordu. Fakat bir gün mağaza direktörünün canına yetti ve patrona çıktı:

— Efendim dedi, bu John hiç iş görmüyor, sabahtan akşama kadar horul horul uyuyor.

Patron biraz düşündü ve:

— Öyleyse dedi; onu mağazanın pijama kısmına yerleştirin ve üzerine de şöyle bir yazı iliştirin: «Pijamalarımız o kadar rahattır ki onu satan memurlarımız dahi uyanık duramıyor.»

Tahtakuruları

Bir Teksaslı, Chicago'da misafirdi; o kadar öğündü ve her şeyin en büyüğünün Teksas'ta bulunduğunu o kadar çok söyleyip durdu ki Chicagolular bir oyun oynamak istediler ve yatağına iki üç tane iri kaplumbağa koydular.

Teksaslı yorganı kaldırınca:

— Bunlar ne? diye sordu.

— Bunlar Chicago'nun tahtakurularıdır dediler. Her yatakta 2 - 3 tane bulunur...

O zaman Teksaslı istifini bozmadan yatağa girerek:

— Allah rahatlık versin dedi. Bunlar henüz yavru beni nasılsa ısıramazlar.

Talimat!

Senelerce ormanlık bölgede yaşamıştı. Sonra Wyoming'e geldi ve frenci olarak demiryollarında çalışmaya başladı. Lâkin biraz atak tabiatli idi ve üzerine vazife olmıyan her şeye karışıyordu. Âmirleri bir daha kendilerinden talimat almadan bir şey yapmamasını kat'i olarak emrettiler. Bir hafta sonra frenciden şöyle bir telgraf geldi:

«Arka plâtformda iri ve gri renkte bir ayı kondüktörü yiyor. Acele talimatınızı bildirin.»

CANAL

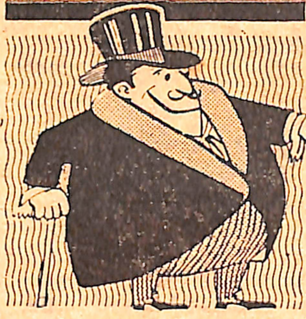

YAZISIZ

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— Piskopos Hazretlerine kim geldi diyeyim?

— Rahip Pellegrini'nin geldiğini söylersiniz. Sableuse'den geliyorum, beni hatırlarlar.

İhtiyar odacı saygıyla eğildi, çehresinde, en azından bir tilkiyi akla getiren bir ihtiyatkârlık ifadesi yer etmişti. Adımlarını sürürcesine, kumaş kaplı bir kapıdan tarafa yürüdü, bir gölge gibi içeriye kaydı.

Geniş salonda yalız kalan köy papazı bir kanapeye ilişmiş, şemsiyesini sıkıca tutaraktan ürkek bakışlarla çevresini süzüyordu.

Duvarlara asılı solgun fotoğrafları, azizlerin çeşitli pozlardaki tasvirlerini gözden geçirirken, içi hiç de rahat değildi. Piskopos Hazretlerinin durup dururken kendisini çağırmasındaki sebebi merak ediyordu. Apartopar buraya gelmesini buyurmalarında elbette bir hikmet vardı.

Az sonra yanına gireceği kimse, bağlı oduğu ruhani bölgenin en yüce şahsiyeti, Merville Kardinalinin vekili ve kiliseler üzerinde en kesin söz sahibi idi.

Kardinal Hazretleri yaşlanmış, uzun yılların tesiriyle iyiden iyiye yıpranmıştı. Bu yüzden bölgenin ruhanî işlerinin idaresini Piskoposun eline bırakmıştı. Böyle yapmış olmasından çok kimse memnun değildi. Muhterem Piskopos Hazretleri sertliği, insaf bilmezliğiyle ün salmıştı.

İncil'in buyurduğu gibi müsamahalı, müşfik davranacağına, her şeyin hal çaresini dipçik darbesinde, hücreye tıkmakta arıyan bir jandarma onbaşısından farksız hareket ediyor, karşısına çıkanı tersliyor, rahipleri sık sık cezalandırıyordu. Onun gazabına gelen birkaç rahip tez zamanda gözden düşmüş, ticarî itibarını kaybetmiş, tâcirler misali meslekte tutunamıyacak duruma girmişlerdi.

Sableuse kilisesinin endişeli papazı bir yandan bunları düşünürken, öte yandan da kendisinin hangi sebeplerdeen ötürü bu yüce kişiyi gazaplandırmış olabileceğini hesaplamağa çalışıyordu. Acaba suçu ne idi? Resmî dairelerle olan münasebetlerinde bir hata mı yapmıştı? Belki de ruhanî bölgesinde topladığı ianeler yetersiz bulunmuştu.

Sonunda, bir takım çetrefil ihtimallerle aklını yormayı yersiz telâkki etti.

— Nasip neyse kaçılmaz, diye kendi kendine söylendi.

O sırada kapı açılmış, giyimine son derece itina ettiği her halinden belli olan bir rahip görünmüştü:

— Ooo sevgili dostum Pellegrin, diyerek Sableuse papazının elini sıktı.

— Siz ha, dostum Lanthier?

İki rahip samimî bir şekilde el sıkıştılar. Pellegrin:

— Piskoposluk dairesinde çalıştığınızı bilmiyordum, dedi.

— Öyle oldu, kısa bir müddetten beri Monsenyör Sibue'nin sekreterliğini yapmaktayım.

— Mükemmel, mükemmel...

— Buradaki işimin, başka bir yerdeki kadar, hattâ daha da önemli olduğu kanaatindeyim.

— Şüphesiz. Üstelik burası rahat, fiyakalı bir makam. Yani şey demek istedim... İşin idare merkezi, hem de yangelip yatmak var tabiî...

Köy papazının bu örtüsüz ve gerçeğe uygun sözleri, Piskopos Hazretlerinin sekreterinin canını sıkmış olmalı ki, çatkın bir tavırla:

— Makamıma imrendiniz her halde? diye sordu.

— Dinim hakkı için hayır. Ben Başkomutanın, yani monsenyörün özel hizmetinde çalışmaktansa, mevzide olmayı, şimdiki işimi seçerim. Vicdanların huzura kavuşması için itirafları dinlemek, hayata yeni göz açan bebeklere isim vermek, bahtiyar bir yuvanın temeline taş koymak sayılan nikâhları kıymak, sözün kısası Tanrının hizmetinde insanlara yararlı olmak daha çok işime gelir. Savaş meydanı orasıdır bence...

Rahip Lanthier büsbütün somurtmuştu. Köy papazının bağışlanmaz bir pot kırdığı meydandaydı. Rahip Pellegrin böyle düşünerek sıkıldı, karşısındaki adamın kendisinden genç ve kuvvetli olduğu halde, savaşın devamınca askerlik hizmetine alınmadığını hatırladı. Lanthier, sadece bir kaç hafta boyunca kendi kasabasının sınırları içinde tabur papazlığı yapmıştı. Bu bakımdan, sözleri onunla alay etmek mânasına alınabilirdi. Adamın gönlünü yapmak için:

— Özür dilerim, dedi. Maksadım şakadan ibaretti. Beni istetmişsiniz...

— Ben mi? Haberim bile yok. Mamafih sizi burada gördüğüme memnun oldum. Mütarekeden bu yana ilk defa karşılaşıyoruz. Askerlik hayatınızda göstermiş olduğunuz yararlıklardan dolayı sizi tebrike fırsat buldum.

— İzam etmeyin azizim, arkadaşlardan fazla bir şey yapmış değilim. Belki onlar kadar dahi faydalı olamadım. Öteki kahramanlarla kıyaslanırsa, bizim durumumuz tezkere taşıyan erlerden farksız sayılır...

— Yaralandınız mı?

— Hafif bir sıyrık diyelim, bahse bile değmez.

Lanthier, bakımlı, manikürlü parmağiyle, köy papazının kuşanmış olduğu «Savaş Haçı» kurdelesini gösterip:

— Ya bu? dedi.

Pellegrin:

— O kadar önemli bir şey değil, diye karşılık verdi. Öyle ki, şimdi bunu taşımıyan yok.

Lanthier, az önce geçen tatsız muhavereyi unutmuşcasına gülümsedi. Zaten üzerinde durulacak ne vardı sanki? Söylenenlerin hepsi, maksatsız, hedefsiz, sadece şaka diye söylenmiş sözlerdi.

Köy papazı:

— Monsenyör Sibue'yi görmeğe gelmiştim, diyerek sözlerine devam etti.

— Piskopos Hazretlerinin şu ara kimseyi kabul buyuracaklarını pek sanmam. Halen «Katolik İnanışın Kalkındırılıp, Yayılması» cemiyetinden bir zat ile müzakerede.

— Peki, beni niçin istettiklerini biliyor musun?

— Ehh, şöyle böyle...

— Biraz olsun ufalıyamaz mısın?

— Anlıyamadım.

— Yani durum hakkında beni aydınlatacak bir şeyler söyliyemez misin demek istedim. Piskopos Hazretlerinin bana ne hususta bir emirleri var acaba?

Sekreter, köy papazının yüzüne keskin bir bakışla bakarak:

— Aslında gizli tutmam gereken bir husus ama, eski bir dost olarak söyliyeyim, dedi. Monsenyör hareket tarzınızı pek iyi karşılamıyorlar. Mesleğin ciddiyeti ve mahiyetiyle uygun davranmak mecburiyetini münimsemediğiniz kanaatindeler.

Zavallı köy papazı:

— Ben ha? diye bağırdı.

Çehresi solmuştu.

— Asla, diye sözlerine devam etti. Büyük bir hata olmalı bu işte...

Bu esnada oda hizmetçisi kapıyı aralamıştı:

— Rahip efendi lûtfen beni takip ederler mi?

Lanthier hâlâ konuşuyordu:

— İşte gerçeği bizzat öğreneceksiniz. Temkinli ve sâkin olun, Monsenyörü iyi tanırım. Bazı söylentilere uyup, onun insafsız, haşin olduğu kanaatine kapılmayın. Bir babadan farksız, şefkatleri sonsuzdur.

Sableuse papazı lâf duyacak halde değildi. Çehresi bir gök kuşağının bütün renklerini almış, öfkeyle söylenmekteydi:

— Hay canına yandığım, ciddiyeti unutmak mecburiyetinin bilmem nesi de ne oluyor? Ne mene söz bu?

Kararlı bir edayla doğrulup, şemsiyesini sıkıca kavradı. Kapıya yöneldi. Kabaralı potinlerinin mermer zeminde çıkardığı sesler rahip Lanthier'yi şaşırtmıştı. Kendisi her zaman gümüş tokalı, yumuşak deriden iskarpinler giyerdi.

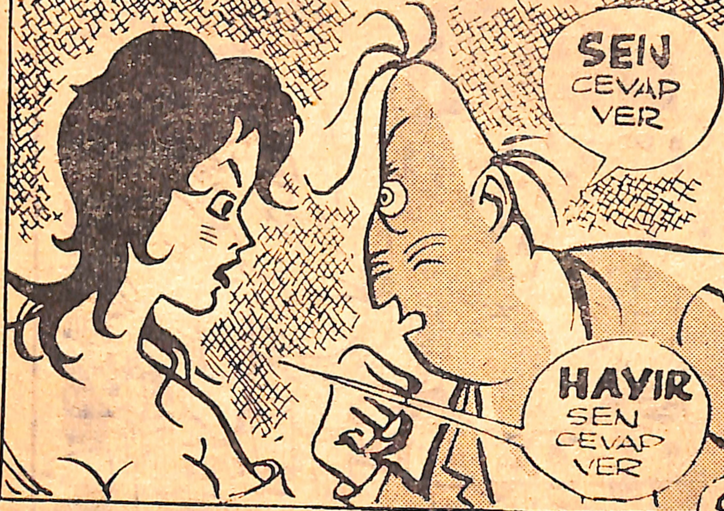
Piskopos Hazretleri, köy papazını özel dairesinde beklemekteydi. Burası dar bir oda olup, ortada büyükçe bir masa bulunuyor, masanın üzerinde de bir yığın evrak, kitap ve yayılmış parşömen göze çarpıyordu. Duvarda Londra'da bulunan muhteşem bir kilisenin resmi ve İsanın fildişinden bir heykelciği asılı idi. Köy papazının diz çökerek kudsal halkayı öpmesine gösterişli bir tavırla müsaade ettikten sonra, koltuğuna kuruldu. Karşısında dikilen rahibe de bir sandalye alıp oturmasını buyurdu.

Zihni birdenbire karışmış olan köy papazı:

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

NAMUSLU KOCA

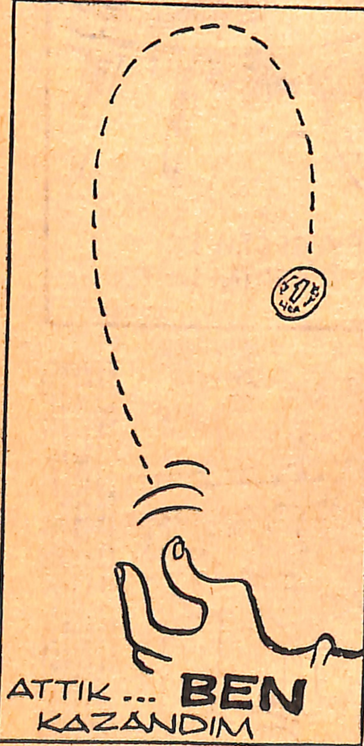

İŞ UZUYORDU... BEN PRATİK ADAMIM KARDEŞİM... KISA KESMEK İÇİN BİR ÇARE BULDUM...

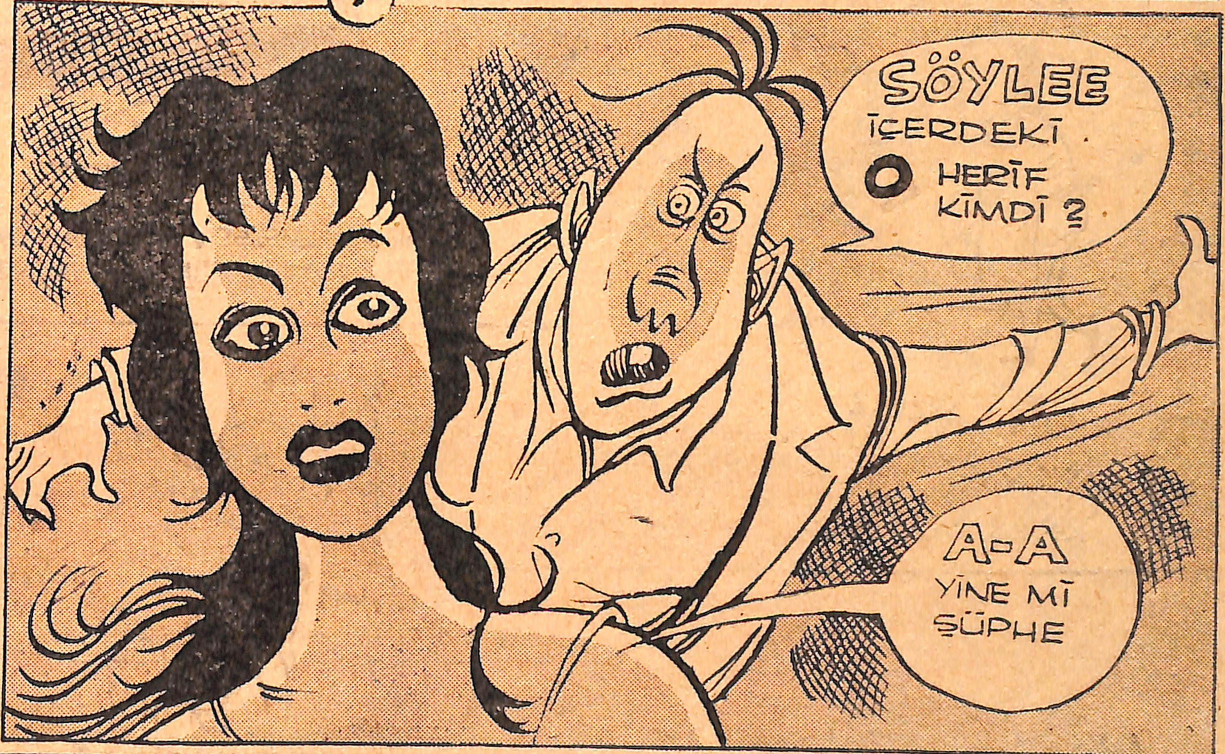

DUR

YAZI-TURA ATALIM... KAYBEDEN ÖNCE SÖYLESİN

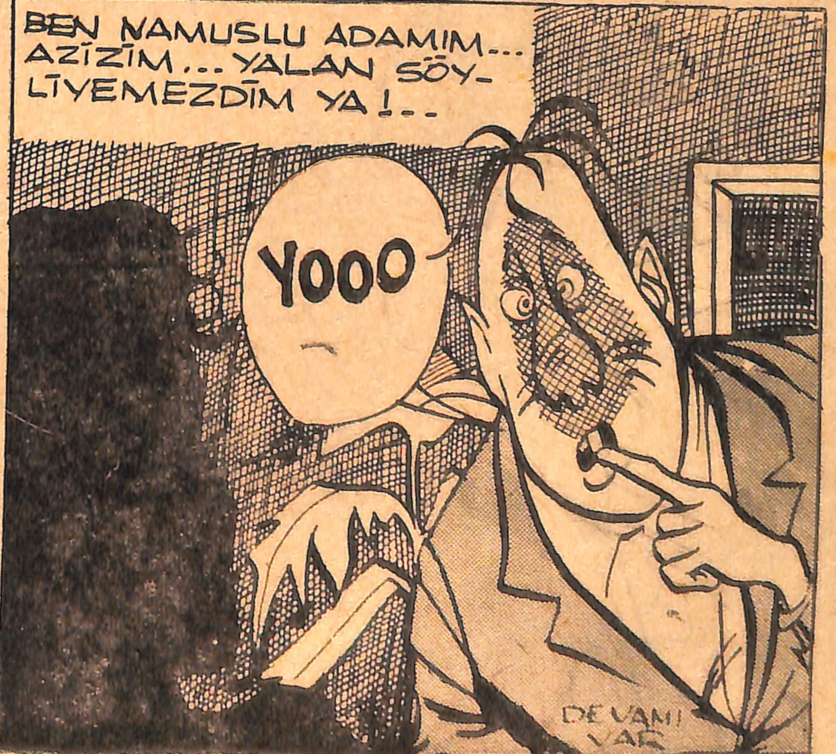

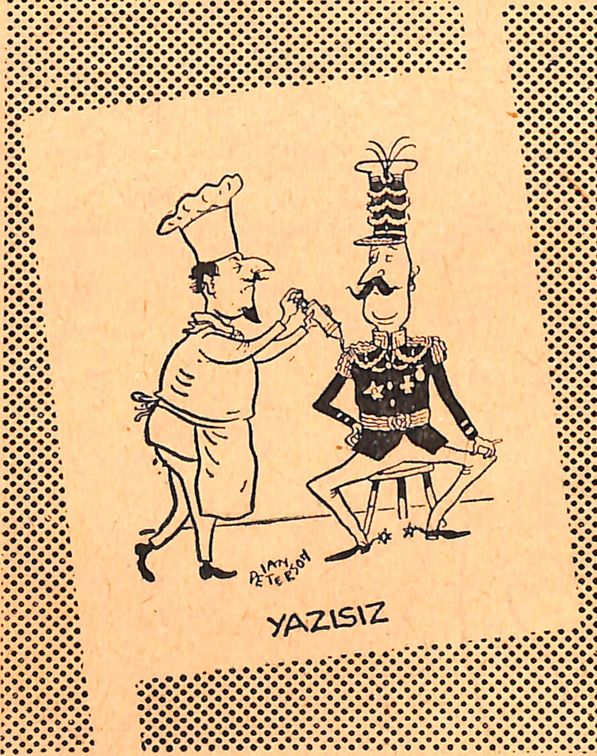

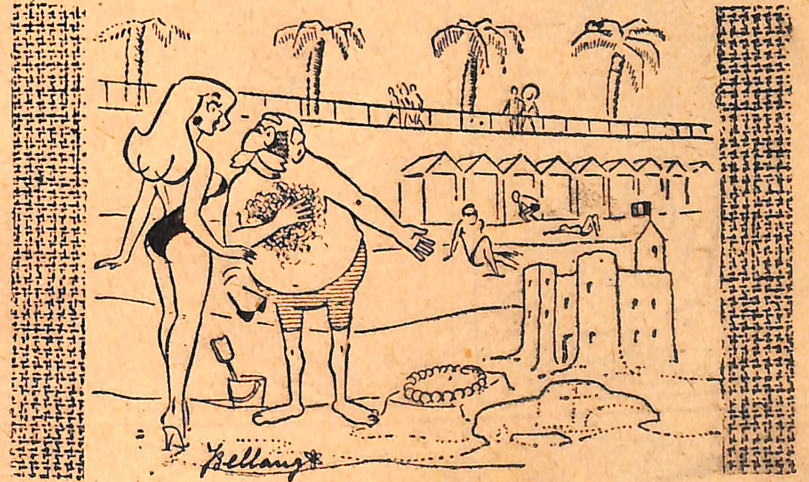

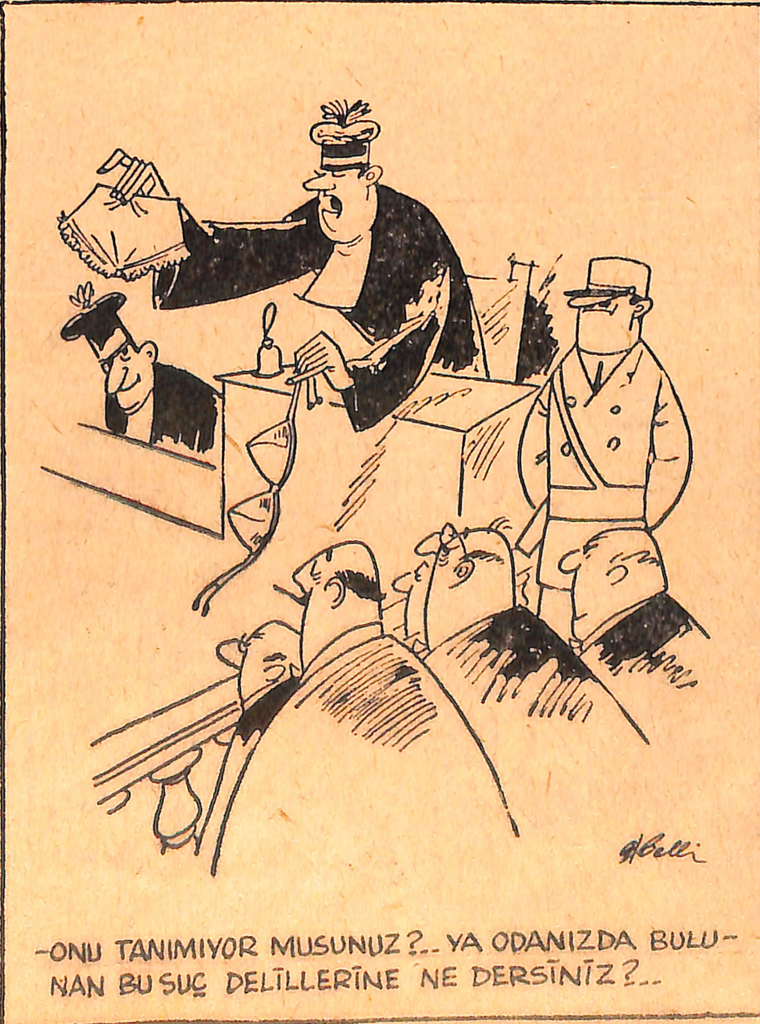

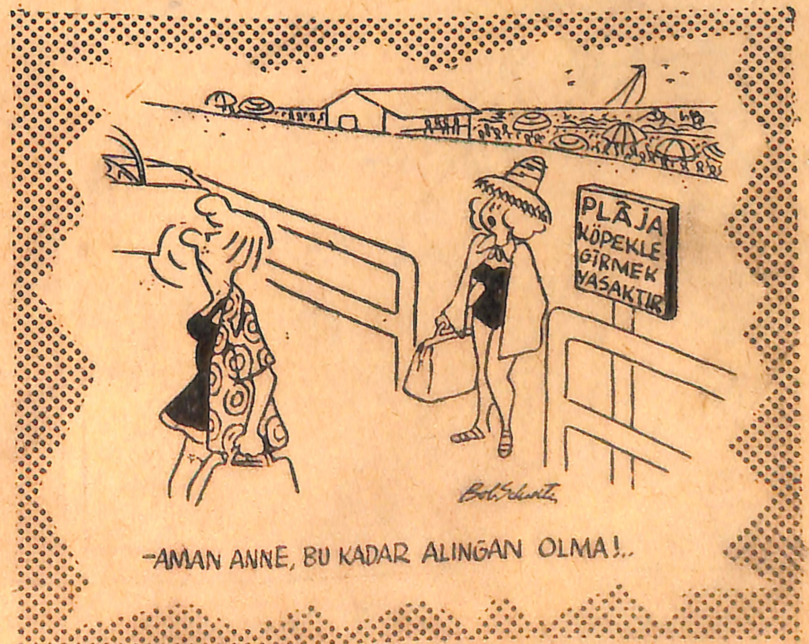
Dünya Karikatürleri

-YARIN GELMEZSEN BABANA SÖYLEYECEĞİM!
-HELE SÖYLE... BEN DE ANNEME SÖYLERİM!

YAZISIZ

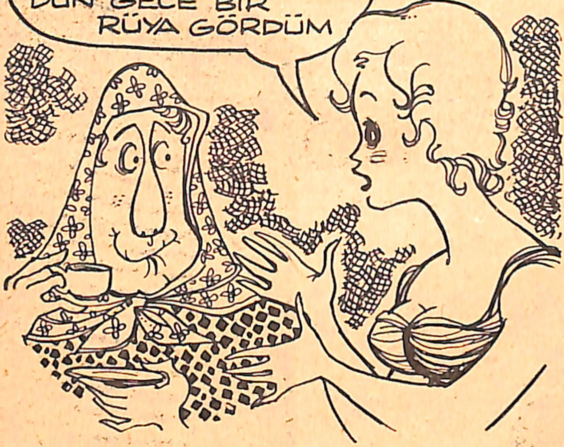

MİLYARDER PLÂJDA!

-ONU TANIMIYOR MUSUNUZ?.. YA ODANIZDA BULUNAN BU SUÇ DELİLLERİNE NE DERSİNİZ?..

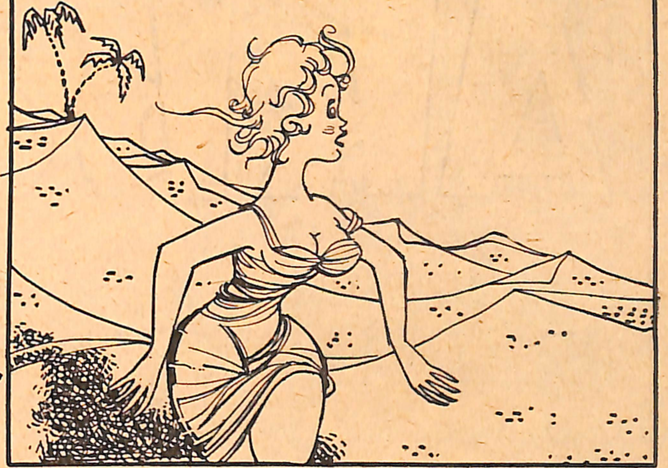
-AMAN ANNE, BU KADAR ALINGAN OLMA!..

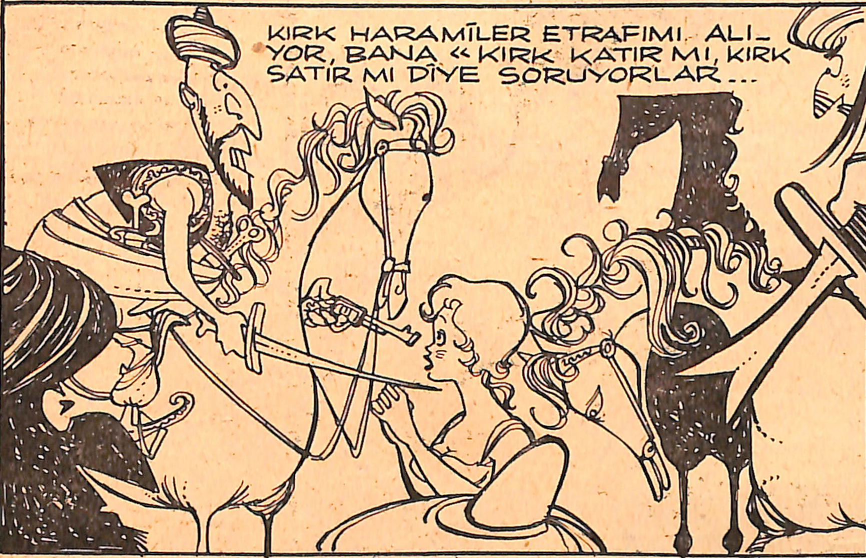
HAYIRDIR İNŞALLAH

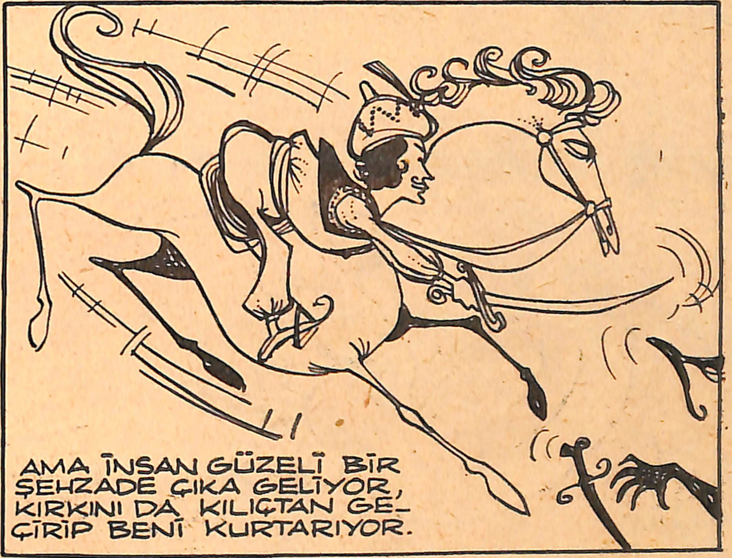

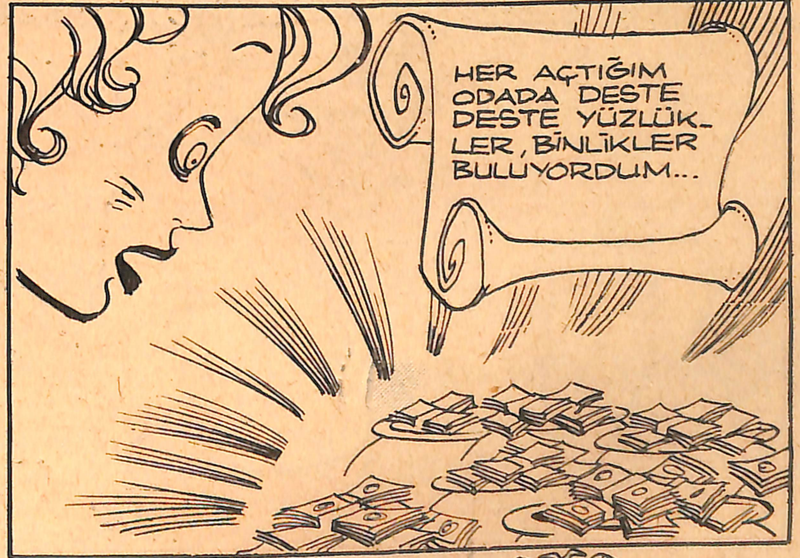

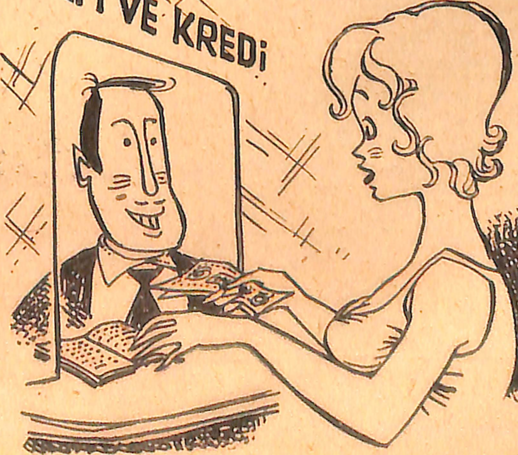

AKBABA REKLAM

YAPI ve KREDİ BANKASI

1959'da

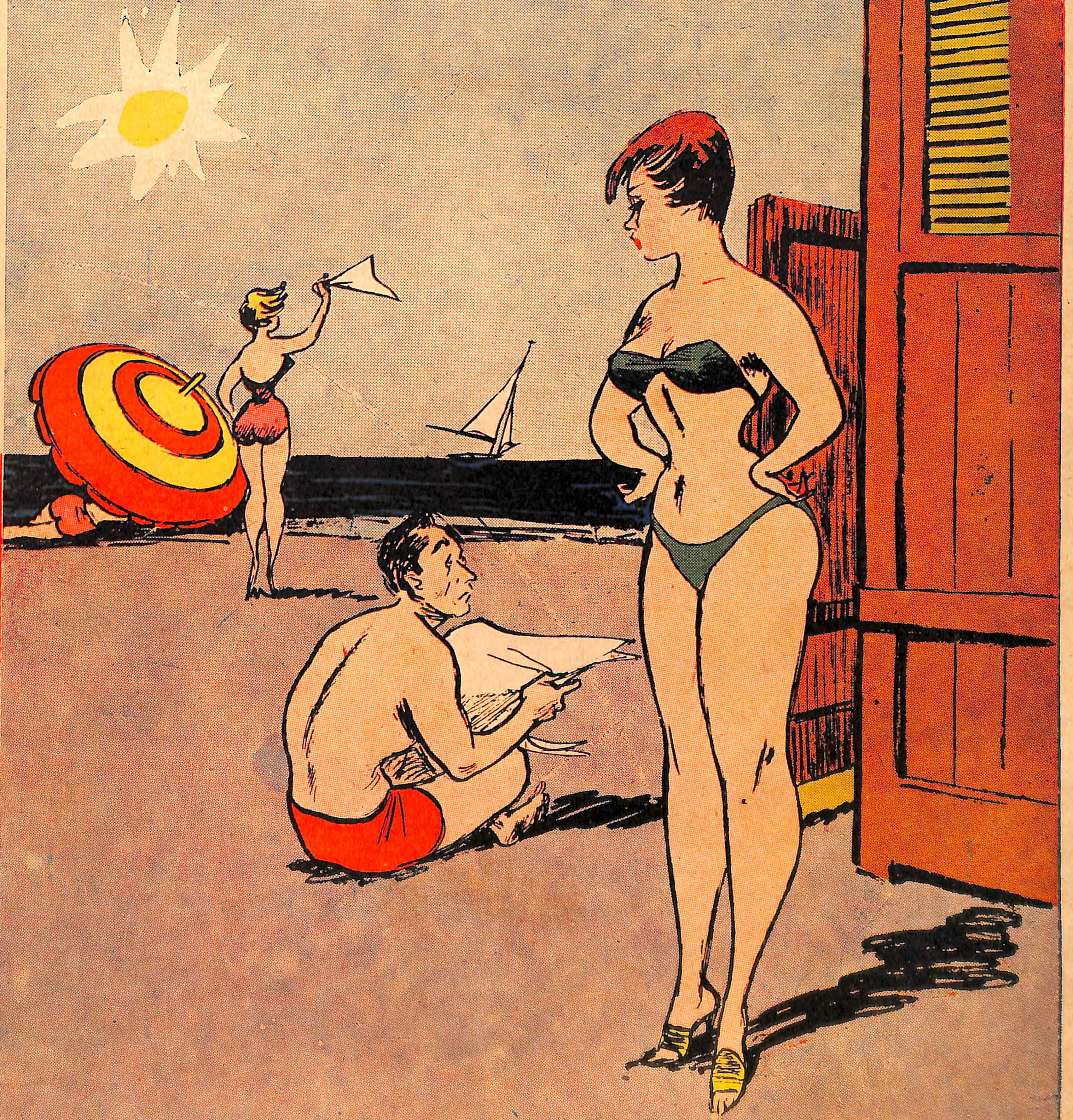
40 APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

1,5 milyon

liralık para ikramiyeleri

Dağıtıyor

— Senin bu miskin halin beni patlatacak...
— Belli, mayon iyice gerilmiş !